

Α. Α. ΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1879

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον τῆς Ἐστίας: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

—
1879

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνατροφή, ἐκπαίδευσις.

Βιβλιοθήκης (Περὶ τῆς) τοῦ Βίρμιγγαμ 591. Γερμανία (Περὶ ἐκπαίδευσός ἐν) 575. Γυμναστικῆς (Ἐταιρίαι) ἐν Γερμανίᾳ 591. Ἐορτὴ τῆς καθιδρύσεως τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας 673. Ἰαπωνία (Περὶ ἐκπαίδευσός ἐν) 574. Μαντήλια . . . διδακτικά 541. Πηδηκτοὶ ψαλμοὶ 735. Φοιτήτριαι ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τοῦ Λονδίνου 656.

Ἀρχαιολογικά.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου 668. Ὀλυμπιακὰ 721.

Βιογραφίαι.

Ἀνδράσης (Ἰούλιος) 569. Γαμβέτας (Ἄλων) 537. Γεράκης (Κωνσταντῖνος) 586. Δάρβιν (Κάρολος) 451. Egger (E) 417. Μηλιόνης (Χρήστος) 737. Τάιλορ (Βαρών) 647.

Γεωργικά, βιομηχανικά, ἐμπορικά, δημόσια ἔργα.

Ἀλιείας (Περὶ τῆς) ἐν Ἀγγλίᾳ 576. Ἀμαξοστοιχιῶν (Ταχύτης) 543. Ἐπιστολῶν (Πώλησις ἐτοιμῶν) 493. Θηρίων (Ἐμπόριον ἀγρίων) 591. Καλλωπισμὸς Ἀθηνῶν 606. Παρισίων 603. Θωρηκτῶν (Τί κοστίζει ἐν) 637. Αἰκόωμα πρὸς διάσωσιν πολυτίμων ἐγγράφων 447. Ὄδοι Λονδίνου 416. Προγράμματα καὶ δηλοποιήσεις ἐφημερίδων 671. Πτηνὰ (Ἐλεος διὰ τὰ μικρὰ) 685. Πτηνῶν (Ὁ στόμαχος τῶν ἐντομοφάγων) 543. Πύργιται (Οἱ) ἐν Νέα Ἰόρκῃ 718. Ρόδων ἔκθεσις 448. Σάπων (Ὁ) 447. Σιδηροδρόμοι ἐν Αὐστραλίᾳ 672. Ὑδραντλία (Ἀνεμοκίνητοι) 494.

Γεωγραφία καὶ περιηγήσεις

Ἀνταποκριτοῦ (Περιοδεία τοῦ) τῶν «Ἡμερησίων Νέων» 559. Ἐλέφας (Ὁ) ἐν Ἰνδικῇ 519. Ἱεροσολυμητικὰ ἀναμνήσεις 421. Ἰταλικὰ ἀναμνήσεις 705. Λαύριον (Τὸ) 725. Λουῆς (Τὰ λούτρα τοῦ) 561. Σιδηρίας (Ἀποδημία εἰς ἐν μεταλλεῖον τῆς) 427. Τέμπη (Τὰ) 745.

Ἐπιστημονικά.

Ἀερόστατα (Τὰ) ὡς βοηθητικὰ μέσα ἐν ταῖς ἐρεῦναις τῶν κατὰ τὸν ἀρκτικὸν πόλον θαλασσῶν 687. Ἐντομοφάγα φυτὰ ἐν Ἑλλάδι 666. Ζῶων (Πόθεν ἐξαρτᾶται ὁ πληθυσμὸς τῶν) 748. Ἠλεκτρισμὸς (Ἐφαρμογαὶ ἐν τῇ θαλασσοπορίᾳ) 591. Ἰγθύος (Καταβύθισις πλοίου ὑπὸ) 686. Λιναίου (Μουσεῖον) 447. Μουσικὸν τέρας 524. Ὀροθετήσεως (Ὀλίγα περὶ) 788. Παλαργῶν στοργή 543. Πλοῖον (Νέον ναρκοφόρον) 527. Ρέσεϊλ (Ὁ) καὶ τὰ ἐλικοκίνητα ἀτμόπλοια 617. Σελήνης (Ἡ νεκρανάστασις τῆς) 436. Τηλεγράφου (Τελειοποίησις) 464. Τηλεφώνου (Πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ) 639, 767. Χειμῶνες (Ἀξιοσημείωτοι) 807. Χειμῶνος (Περὶ τοῦ) ἐν Ἀθῆναις 806. Φρεάτων (Τὸ βαθύτατον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ) 592.

Ἦθη καὶ ἔθιμα

Ἀμερικανοὶ (Οἱ βόρειοι) 632. Γάμοι ἐν Ναυπλίῳ, ἐν ἔτει 1827) 732. Ἐσκιμῶων ἦθη καὶ ἔθιμα 577. Ζυθοκρατία (Ἡ) ἐν Μονάχῳ 775. Ἱστορία ἐνός δεῖπνου 637. Κανιόβαλοι (Οἱ) ἐν Ἀφρικῇ 699. Λουκία (Ἡ ἄγία) 797. Μαγκάλιον καὶ τανδοῦριον 811. Νόμος (Ὁ) τοῦ αἵματος 636. Πέρα (Οἱ ἄνθρωποι τοῦ) 760. Πόντζ

(Τὸ) 830. Σεπτέμβριος (Ὁ) ἐν Ἀθῆναις 556. Τραγουδοποῦλοι (Οἱ) ἐν Λονδίῳ 654. Χριστούγεννα (Τὰ) ἐν Λονδίῳ 811. Χριστουγέννων (Τὸ δένδρον τῶν) 814.

Καλλιτεχνία.

Ἐκθεσις (Καλλιτεχνικὴ) Μονάχου 639, Φλωρεντίας 436. Κοσμηματογραφία (Ἡ παρ' ἡμῖν) 582. Μουσικὴ ἔσπερις ἐν τῷ Ὄρειῳ 828. Τιτανομαχία (Ἡ) τοῦ Γρεϊγκέρλ 527.

Κοινωνικά, πολιτικά, στατιστικὰ.

Ἀγγελοὶ ἐφημερίδων 448. Αἰγυπτιακαὶ ἐλευθεριότητες 606. Ἀπογραφικὸς (Περίεργος) πίναξ 447. Ἀστυνομία (Ἡ Ἀγγλικὴ) καὶ αἱ αἰ συνοικίαι τῶν πενήτων ἐν Λονδίῳ 456, καὶ αἱ συνοικίαι τῶν κλεπτῶν 516. Αὐλῆς (Περὶ τῆς Δανικῆς) 670. Βερολίῳ (Ἐπιστολαὶ ἐκ) 401, 433, 449, 465, 513, 593, 657, 674, 689. Γάμος (Ὁ) 648. Γυναικῶν δρόμοι 415. Γυνὴ στρατιώτης 751. Δίκη περὶ δύο κνημῶν 686, πεσοῦσα ἐξ οὐρανοῦ 493. Ἐθιοπίας (Περὶ) 476. Εἶρεται τοῦ Λονδίνου 776. Ἐπισκέψεις (Αἱ) τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 824. Θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐν Ἰσπανίᾳ 539. Θέατρα ἐν Παρισίοις 591. Καλενδάριον (Ἰουλιανὸν καὶ Γρηγοριανὸν) 827. Κατεκήμεν 588. Καφενεῖον (Τὸ) τῆς «Φραΐας Ἑλλάδος» 571. Λονδίῳ (Ὀδοὶ) 416, (Πληθυσμὸς) 448. Μεριμὰ (Ἐπιστολὴ τοῦ Προσπέρ) 781. Μονομαχία μεταξὺ . . . νεανίδων 576. Νανσοῦ (Ἐορταὶ ἐν) 523. Νυκτερινὰ ἄστυλα ἐν Βερολίῳ 623. Πολέμου (Αἱ δδύναμι τοῦ) 715. Πρακτικὰ (Πῶς συνετάσσοντο τὰ) τῆς ἐν Τροιζίνι Συνελεύσεως 732. Προϋπολογισμὸς εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν 575. Πτωχὴ οἰκογένεια 413. Ράλλειον βραβεῖον 428. Σημαίαις (Ἱστορία τῆς) τοῦ ἐλληνικοῦ πυροβολικοῦ 404. Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . . κωφάλαος 766. Συνελεύσεως (Περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 491. Ταχυδρομείου (Ἀποστολὴ δ-φρων διὰ τοῦ) 701. Φραγμασῶνοι 448. Φρολόγια (Τὰ κατασκευαζόμενα ἐν τῷ κόσμῳ) 447.

Πρακτικαὶ γνώσεις.

Ἐπιληψίας (Πρόχειρον μέσον κατὰ τῆς) 736. Κινίνη (Πῶς καθίσταται εὐληπεροσὴ) 464. Κοσμητικῶς (Κατασκευὴ) ὕδατος 576. Κρέατος (Μέσον διατηρήσεως νεοποῦ τοῦ) 480. Λινοστόλων (Εὐκόλος τρόπος πρὸς σφάγισιν) 624. Μυῶν (Μέσον ἀποδιώξεως τῶν) 512. Οἶνον (Τρόπος εὐρέσεως τῆς νοθεύσεως τοῦ) 784. Ὄρνιθος (Μέσον τοῦ καθιστᾶν τρυφερὸν τὸ κρέας γραίας) 816. Πετρελαίου (Χαρακτηρισμὸς τοῦ καλοῦ) 416. Πόντζ (Διάφορα εἶδη) 832. Συμβουλαὶ (Πρακτικαὶ) 544, 560, 592, 688, 704, 752. Ὑψωμα (Πῶς δύναται τις νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν μεταξίνον ἢ μάλλινον) περιέχει καὶ βάρβακα 496. Χειροκτίων (Μέσον πρὸς καθαρῶν τῶν) 656.

Ἵγιεινὴ.

Γραμματόσημον δηλητηριασθὲν 573. Ἰδρῶς καὶ ψυχρὸν ὕδωρ 542. Λουτρῶν (Περὶ θαλασσίων) 432. Λύσεως (Μέσον κατὰ τῆς) 448, 528. Μυίας (Κεντήματα) 672. Ὀρεκτικῶν (Περὶ) ποτῶν 800. Ποδῶν (Ἡ θερμότης τῶν) 768. Ρυτίδων (Περὶ) 412. Σιδηροδρόμῳ (Περὶ τῆς κακῆς συνηθείας τοῦ ν' ἀνακινώσῃ τις ἐν τῷ) 640. Φλανέλλα (Ἡ) 608. Χιονιστρῶν (Προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῶν) 720.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὀγδοὺς

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Δι' ἀποστολὰς ἀρχόνται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου τῆς αὐτοῦ ἔτους καὶ εἰς ἐτήσια—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

4 Ἰουλίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ

Ἐκτάκτου Ἐπιτροπείας Ἡλίδος, ἐν ἔτει 1831.

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρω σφραγίδος ἐκονοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Ἐστίας κ. Χρήστου Δρακοπούλου. Τὰς ἐπομένας δὲ πολυτίμους πληροφορίας ἐλάβομεν παρὰ τοῦ σεβαστοῦ κ. Α. Ζ. Μάρουκα. Σ. τ. Δ.

Ἐκ τῶν ὅσα εἶχον ἀπορριεσθῆ κατὰ τὸ 1827 ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζηνίᾳ Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἦτο καὶ τὸ περὶ νέας διοικητικῆς διαρρέσεως τῆς ἐπικρατείας κατὰ Θέματα, ἀπὸ τῆς ἄκρι τότε ὑφισταμένης κατ' Ἐπαρχίας. Διὰ δὲ τοῦ Κς ἄρθρου τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεώς τῆς ἡ Συνέλευσις εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὴν Βουλὴν τὸν διὰ νόμου προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων ἐκάστου Θέματος. (βλ. Α. Ζ. Μάρουκα, Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Η', σελ. 135, καὶ Τόμ. Θ', σελ. 25 καὶ 120—127.)

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, τὸ Βουλευτικὸν σῶμα συνέταξε τὸ ἀνήκον νομοσχέδιον καὶ ἤρξατο τῆς συζητήσεως ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ 1827 ἄλλ' ἢ συζητήσεως παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἔμμεν ἀτελεῆς ὅτε κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1828 ἀφίκετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης Ι. Α. Καποδίστριας.

Ἐν τῷ νέῳ διοργανισμῷ τοῦ Κράτους ὁ Κυβερνήτης ἐζήτησε καὶ τὴν περὶ τῆς νέας διοικητικῆς διαρρέσεως γνώμην τοῦ Πανελληνίου, τὸ ὅποτον κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1828 παρεδέξατο τὰ προταθέντα, ὑποδείξαν μόνον ὡς μᾶλλον κατάλληλον τὴν ἀντικατάστασιν τῆς Θέματος, διὰ τῆς Τμήματος. Οὕτως ἐτεθέθη τῇ 13 Ἀπριλίου 1828 τὸ ἴ ψήφισμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἡ Ἐπικράτεια διηρέθη εἰς 13 Τμήματα: ἐπὶ μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, ἐξ δὲ ἐν ταῖς Νήσοις. (Τὸ τμήμα τῆς Ἡλίδος, περὶ οὗ ὁ λόγος ἔσται, περιελάμβανε τὰς Ἐπαρχίας Γαστούνης καὶ Πύργου.)—Σημειώσθαι ἐν παρόδῳ ὅτι, ὅτε μετὰ ταῦτα προσετέθησαν εἰς τὴν ἐλευθέρην Ἑλλάδα αἱ κατὰ τὴν Στερεάν Ἐπαρχίαι, διηρέθησαν καὶ αὐταὶ εἰς δύο ἕτερα Τμήματα, ὧν τὸ μὲν περιελάμβανε τὰς τῆς Ἀνατολικῆς, τὸ δὲ τὰς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ μνημονοῦμέν ἴ ψήφισμα, καὶ κατὰ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν αὐθιγερὸν ὑπ' ἀριθ. 1699 Διάταγμα, Ἐκτάκτοι Ἐπιτροπῆς διορίσθησαν εἰς τὰ Τμήματα.

Ἀρχαίων ἡμερῶν ἀναμνησθέντες ἐκ τοῦ τύπου τῆς προκειμένης σφραγίδος, λέγομεν παρεκβατικῶς ὅτι, Ἐκτάκτος Ἐπιτροπῆς ἐν Ἡλίδι, διορίσθη κατὰ πρῶτον τῇ 16 Ἀπριλίου 1828 ὁ Σπυρίδων Καλογερόπουλος. Τοῦτον μετατεθέντα εἰς τὸ Ἀνεκκλήτων Δικαστήριον τῇ 14 Ἀγούστου 1829, διεδέξατο ὁ Π. Α. Ἀναγνώστου ὅπως, ὄν μετατεθέντα τῇ 5 Ἀγούστου 1831 εἰς τὸ τμήμα τῆς Λακωνίας, ἀντικατέστησεν ὁ Α. Βλαχούπουλος. Ἄνδρες οὗτοι, καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῶν σπουδαίας προσαναγκάτων ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα.

Ἡ σφραγίς, τῆς ὁ τύπος παρετέθη ἀνωτέρω, ἐχαράχθη βεβαίως ὅτε διορίσθη Ἐκτάκτος ἐν Ἡλίδι ἐπιτροπῆς ὁ τελευταῖος τῶν μνημονοῦθέντων τριῶν, δηλαδὴ ἐν ἔτει 1831.»

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Α'

Φίλιτατέ μοι,

Παραπονείσαι, ὅτι, πρὸ πολλοῦ φθὰς εἰς Βερολίνον, ἐλησμόνησα ἦν σοὶ εἶχον δώσει ὑπόσχεσιν, ὅταν σ' ἀπεχαιρέτων, τοῦ νὰ σοὶ περιγράψω τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν τῆς Γερμανίας ὅπως ποτε ἀφίχθω εἰς αὐτήν. Ἐγὼ δέ, δικαιοτέρον ἔσως, παραπονέομαι ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην σὺ πρῶτος δὲν τὴν ἐλησμόνησας. Κομπάζων ἐπὶ τῷ διδακτορικῷ μου διπλωματι, ἐνόμιζον, ὅτε ἀπρηγόμην ἐξ Ἑλλάδος, ὅτι ὅλα τὰ ἤξευρον, καὶ δὲν μοὶ ἔμμενεν ἄλλο ἢ νὰ περιτρέξω ὡς ἀργὸς καὶ ἀφροντις περιηγητὴς τὴν Εὐρώπην. Ἄλλ' ὅτε εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πράγματα, ἐγνώρισα τὴν ἀπάτην μου, καὶ μέχρι τοῦδε ἐν τοῦλάχιστον ἔμαθον, ὅτι πάμπολλα ἀγνοῶ δι' ἡδὴ κατοικῶν τὰ πανεπιστημεία μᾶλλον ἢ τὰς πόλεις, καὶ πιθανῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ γράψω ὅπως ἐν γνώσει περὶ τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῶν πόλιν ἢ οὐδόπως σ' ἐνδιαφέρουσιν, ἀλλ' ὀλίγιστα καὶ ἀτελέστατα ἐξ ὧν θέλεις νὰ μάθης περὶ Βερολίνου καὶ τῶν κατοικῶν αὐτοῦ. Ἄστειον δὲ μοὶ φαίνεται ὅτι ἐλπίζεις νὰ μὲ δελεάσῃς, δίδων μοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλεις προσπαθῆσαι νὰ δημοσιεύσῃς τὰς ἐπιστολάς μου. Ἄλλο δὲν ἔλειπεν! Ἄν ἐνόμιζον ὅτι σπουδαιολογεῖς, ὅθ' ἤρκει τοῦτο ἵνα μοὶ προσκλύθῃ τὸν κάλαμον, καὶ λέξιν νὰ μοὶ σοὶ γράψω σὺ δ' εἰπέ με ἐπίσκοπον. Τὰ τῆς ἐπιστήμης μου ἐπιμελῶς σπουδάζω, καὶ ἴσως μέχρι τέλους τὰ καταφέρω καλλιπέπειαν ὅμως δὲν ἐπαγγέλλομαι, καιρὸν δὲν ἔχω, ἀκόμη ὀλιγότε-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φιλολογία, ἠθολογία, φιλοσοφία.

Ἄβου (Ἐπιστολὴ Ἐδμόνδου) περὶ Ἑλλάδος 420. Ἀθηναϊκαὶ ἐπιστολαὶ 413, 429, 444, 478, 493, 510, 524, 557. Ἀθήναια 415, 432, 446, 464, 480, 495, 512, 526, 542, 559, 574, 590, 608, 624, 638, 655, 670, 687, 702, 719, 736, 752, 766, 782, 799, 816, 831. Βαλαωρίτης (Ὁ Ἀριστοτέλης) ὡς ποιητὴς 545, ὡς ἱστορικός 551, ὡς πολιτευόμενος 555. Βοκκαϊκοῦ μνημεῖον 447. Βοναπάρται 429. Βοναπάρτου (Ὁρλόγιον) 447. Δραματικὸς ἀγὼν ἐν Βαυαρίᾳ 447. Ἐἶνε (Τελεολογικὴ φιλοσοφία τοῦ Ἐρβίκου) 607. Ἐπίγραμμα Ε. Egger 495. Ἐπίδαυρος Λιμὴρὰ καὶ Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου 733. Ἐπιτύμβιον (Τουρκικόν) 637. Ἐργασίας (Ἐἰς ἦρωα τῆς) 463. Ἐτος (Τὸ τέλος τοῦ) 819. Λαροσφοικὸν (Ἀπεικόνισις τοῦ δουκὸς Δε-λα) 621. Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ 415, 431, 446, 463, 480, 495, 512, 526, 541, 558, 573, 590, 607, 623, 638, 655, 670, 687, 702, 719, 736, 752, 766, 781, 799, 815, 830. Παραδοξολογία 443. Πείρας (Ἡ διδασκαλία τῆς) 460. Περιδραφίου περιπέτεια 432. (Ποιητὰι (Ἐνδοξοὶ) ἀποθανόντες τῆς πείνης. Ῥάφτε, φύλων, δουλεία νὰ μὴ σοῦ λείπῃ 478. Τίτλοι ἐν Ἰσπανίᾳ 432. Φυσιολογικὴ (Ἡ) Σχολὴ καὶ ὁ Ζολὴ 789.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἀνέκδοτον (Βασιλέως τῆς Δανίας) 575. (Βίσημαρ) 719. (Γασκωνῶν) 416. (Φ. Σουλὴ) 669. Κυβερνήτης (Ὁ) καὶ τὸ μαντεῖον τύχης 735. Μονομαχία διὰ... κλειδοκουμάλου 815.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

415, 446, 463, 495, 512, 526, 542, 559, 573, 590, 608, 624, 638, 655, 670, 687, 702, 719, 736, 752, 766, 782, 798, 816, 831.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Ἱστορία ζεύγους πηλοπατίδων 468, 481. Κινέζος (Ὁ) εἰς τὰ Παρίσια 404. Κινέζου παθήματα ἐν Κίνα 737, 753, 769, 785, 801, 817. Κήριος (Ὁ) τραπέζιτης 529. Κουανὸν (Τὸ) δωμάτιον 503. Λευκώματος (Ἐκ τοῦ) πατρὸς 508. Μαγδαληνὴ 609, 626, 641, 663, 677, 692, 709, 727. Μαργαρίτα (Ἡ ἀτυχῆς) 795. Θίλια (Ἡ) τοῦ κυρίου Χάρου 437. Ὑπέρτης (Ὁ) 679.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἐσπέρα (Ἡ) 542. Κοῦκος (Ὁ) 831. Συμπόσιον μου (Τὸ εἰς Πειραιᾶ μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου 497. Φωτεινός (Ὁ) 589. Χειμῶνας (Ὁ) 810.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

416, 432, 448, 464, 480, 495, 496, 526, 527, 528, 543, 544, 559, 560, 574, 575, 576, 591, 592, 624, 631, 638, 639, 640, 656, 672, 687, 688, 703, 704, 719, 720, 767, 768, 782, 783, 784, 799, 800, 816, 831, 832.

ΣΚΗΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΘΕΩΝ.

Ἰουργοῦ (Ἡ πρῶτα ἐνός) 596.

Πανομοιοῦτυπα.

Ἰπογραφῶν: Βαλαωρίτου (Ἀριστοτέλους) 545. Egger (Ε) 417. Σούτσου (Ἀλεξάνδρου) 497.

Σφραγίδες.

Ἀνατολικῶν (Ἀστυνομίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 529. Ἀνάξης (Ἰγειαστυνομίας τῆς νήσου) ἐν ἔτει 1828, 561. Ἀπολλωνιατῶν (Δήμου) 769. Ἄργους (Εἰρηνοδικεῖον τῆς ἐπαρχίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 657. (Τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας) 801. Βλογοῦ καὶ Ζυγοῦ (Διοικητοῦ) ἐν ἔτει 1832, 593. Βοστίτης (Δικαστηρίου τῶν εἰρηνοδικῶν) ἐν ἔτει 1829, 626. Ἡλίδος (Ἐκτάκτου ἐπιτροπείας) ἐν ἔτει 1831, 401. Θήρας (Διοικήσεως) ἐν ἔτει 1830, 609. Ἰονίου Ἀκαδημίας 673. Κορωνιατῶν (Δήμου) 753. Κρητῶν (Ἐπιτροπῆς) ἐν ἔτει 1832, 721. Κυκλάδων (Δικαστηρίου τοῦ τμήματος τῶν βορείων) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 449. (Ἐκτάκτου ἐπιτροπείας βορείων) ἐν ἔτει 1829, 577. Μηλιῶν (Χρήστου) 737. Μηλοῦ (Δημογεροντίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 513. Ναυπάκτου καὶ Βενετικῶν (Διοικητοῦ) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 465. Πόρου (Δασμολογίου τῆς νήσου) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 817. Σκιᾶθου (Δημοσίου Μνημόνος) ἐπὶ Καποδιστριαίου 689. Σκοπέλου (Δασμοτελωνεῖου) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 641. Συνελεύσεως (Ἐπιτροπῆς τῆς) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 481. Σύρου (Ἀστυνομίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 433. Τήνου (Ἰγειαστυνομίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 705. Ὠλιαρίων (Δήμου) 785.

ρον βλέμμα παρατηρητικόν, καὶ τὴν ἐπιχώριον γλώσσαν, στοιχεῖον ἀρεκτον πρὸς γνῶσιν τοῦ τόπου, ἔχουσιν ὅμως ἀνάγκας καὶ ἀγκύλας, δὲν ἐδυνήθησαν εἰσέτι ἀκούοντας νὰ τὴν δαμάτω. Ἄλλ' ἔστω! Ἄφ' οὗ καὶ καλὰ θέλεις τὸ Βερολίνον, σοὶ ἐπιστέλλω φρόνην μίγδην τινὰ περὶ αὐτοῦ, ὅ,τι ἐκ τοῦ προχείρου ἀκούω καὶ βλέπω, καὶ σοὶ τὰ ἐπιστέλλω πρὸς μόνην τὴν εὐχαρίστησιν, ἂν δύνανται νὰ σ' εὐχαριστήσωσιν.

Ἄλλ' ἔτι καὶ μεθ' ὅσα εἶπον, προῦθ' ὅμως οὐχ ἤττον μετὰ τινος μεθόδου, ἀρχομαι ἀπὸ τῆς τοπογραφίας, ἧς ἐκὼν ἄκων εἶμι ὅπως οὐκ ἐμπειρος, διότι, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοικίων δυσαναλόγων πρὸς τὸ βαλάντιον πτωχοῦ διδάκτορος, κατοικῶ εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ πανεπιστημίου καὶ ἀπὸ παντὸς κέντρου, καὶ τὴν ἀπόστασιν ταύτην ἀναγκάζομαι πεζὸς νὰ καταμετρῶ πολλάκις τῆς ἡμέρας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ἔτι λοιπὸν ἐννοήσης πῶς κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Πρωσίας, δὲν ἔχεις ἀνάγκην πολὺ νὰ βασανίσῃς τὴν φαντασίαν σου. Ἄμμος καὶ πάλιν ἄμμος ἐπίπεδος καὶ μονότονος κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, ἰδοὺ ἡ θέσις τῆς. Οὐδὲν ἔχει νὰ ἐλκύσῃ, νὰ τέρψῃ τὴν ὄρασιν. Οὐδεμίαν ἔχει ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Βόρειος Ἰλιεανὸς κατέκλυσε ποτε τὸ ἀπέραντον τοῦτο πεδίον, καὶ τὴν εἰκασίαν μου ἐπικυροῦ κογχύλη ἦν εὐρόν ποτε κατὰ τύχην ἀπυλελιθωμένην εἰς λίθον οἰκοδομῆς. Αἱ ἀσβολαὶ μου δὲν μ' ἐπιτρέπουσι ν' ἀφιερωθῶ εἰς εἰδυλλιακὰς θεωρίας τῶν φυσικῶν καλλωνῶν. Ἄλλ' ὁ ὀρεσίβιος ἐγὼ στεναζῶν περιφέρω πολλάκις τὸ βλέμμα εἰς τὸν ὄριζοντα, ζητῶν τινὰ λόφον, τινὰ κυματισμὸν τοῦ ἐδάφους. Διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς ἤκουσα, ὄλιγον μετὰ τὴν ἀφίξίν μου, ἕνα τῶν συντρόφων μου, εἰς ὃν παρεπονύμην διὰ τοῦ Βερολίνου τὰς ἀποστάσεις, νὰ μ' εἶπῃ ὅτι ἐκεῖνος διατρέχει ἔτι μεγαλητέρας, διότι ἡ κατοικία του εἶναι εἰς τὸ Ὠραῖον ὄρος (τὸ Schöneberg).

— Εἰς τὸ Ὠραῖον ὄρος! ἀνέκραξα. Κατοικεῖτε εἰς ὄρος, καὶ εἶναι καὶ Ὠραῖον; Ποῦ λοιπὸν κεῖται αὐτό;

— Ἄλλὰ πρὸς ἐκεῖ, μοὶ εἶπε, νομίζων ὅτι ἄστειτύομαι, καὶ δεικνύων μοὶ τὰ μεσημβρινά. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ εἶναι τὸ Ὄρος τοῦ Σταυροῦ (Kreuzberg). Βεβήλιος τὸ γνωρίζετε.

— Ἐγὼ καὶ κορυφὴν! Ὁχι, παντάπασιν δὲν τὸ γνωρίζω καὶ εὐχαρίστως θὰ σὰς ἠκολούθουν ἐκεῖ, ἂν πεζὸς ἀπέρχασθε.

Καὶ τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθησα. Ἀφ' οὗ δὲ πάλαι διήλθον ἐνθεῖας καὶ μακρὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἐστάθην ἐμπρὸς περιβόλου,

— Ἐδῶ εἴμεθα, μοὶ εἶπε.

— Ποῦ εἴμεθα;

— Ἄλλ' εἰς τὸ Ὄρος τοῦ Σταυροῦ.

— Πῶς; εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἄλλὰ... ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ Ὠραῖον ὄρος ὅπου κατοικεῖτε;

— Ἐκεῖναι οἱ οἰκίαι, βλέπετε, ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ εἰσὶ τὸ Ὠραῖον ὄρος.

— Βλέπω, ἀπεκρίθη, τὰς οἰκίας πρὸς δεξιὰ, ἀλλὰ δὲν βλέπω οὔτε τὸ ὄρος οὔτε τὴν κορυφὴν του.

— Ἐχετε ἄδικον, μοὶ εἶπε πεπεισμένος ὁ Βερολίνοιος σπουδαστής. Ἡ ὁδὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου, ἡ τῶν μεγάλων κόκκων, κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς (Grossbeeren), ἀπὸ τινων ἐκατοντάδων βημάτων μέχρις ἐδῶ χωρεῖ ελαφρῶς ἀλλὰ σταθερῶς ἀνιούσα.

— Ἐλαφρότατα τῷ ὄντι ἀπῆλθον, ὥστε ἀνεβρίχθη ὄρος χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Πρὸς αὐτὸ ἐστὶν ἡ ἡμετέρα Πυλὴ ἄλλος Ἰμάος ἢ Κιμβουράσος. Καὶ εἴμεθα εἰς τὴν κορυφὴν;

— Εἰς τὴν ἄκραν κορυφὴν, ἦν ἐμφαίνει τοῦτο τὸ ἐν τῷ περιβόλῳ μνημεῖον.

Εἰ καὶ ἡ πρώτη μου αὕτη ἀπόπειρα ὀδοπορίας ἀνακαλύψων ἄλλον καρπὸν δὲν μοὶ ἀπέφερον ἢ ὅτι μοὶ ἐδίδαξε πόσον μικραὶ εἰσὶ τῶν Βερολίνοιων αἱ περὶ ὄρων, καὶ κορυφῶν ἀξιώσεις, ἀντήμειψεν ὅμως τὸν κόπον μου ὅσα εἶδον καὶ ἔμαθον περὶ τοῦ μνημείου τοῦ ἐπιστέφοντος τὴν «ἄκραν κορυφὴν» τοῦ ὄρους τοῦ Σταυροῦ. Ἐκεῖ, ὡς εἰς τὸ ἐπιφανέστατον σημεῖον τῶν περιχώρων, ἐνέκρινεν ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ τὴν ἀνέγερσιν μεγίστης γαλκῆς πυραμίδος εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατὰ τῆς Δακίας πολέμου. Ἄλλ' ἔκτοτε, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων θριάμβου, ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου ἔλαθε μεγάλην ἀνάπτυξιν, καὶ ἡ ὁδὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου προὔχρει καθ' ἡμέραν βῆμα πρὸς βῆμα ἀφανῶς καὶ ὡς εἶπεῖν ὑπόβλως πρὸς τὸ μνημεῖον, ὥστε ὅτε πέρουσι συνέβη νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀνεκάλυψε πρὸς ἐκπλήξιν καὶ λύπην του ὅτι, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν ἦ ἡ κορυφὴ τοῦ Ὄρους τοῦ Σταυροῦ, αἱ ὄροφαί τῶν νέων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ ἦσαν ἔτι ὑψηλότεραι, καὶ ἐκινδύνευον νὰ τὴν καταπνίξωσιν. Ἐξέφρασε δὲ τὴν μεταμέλειάν του ὅτι δὲν διέταξε κατ' ἀρχὰς ὑψηλότεραν τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μνημείου, καὶ αὕτως ἐστραμμένην, ὥστε ὁ ἄξων αὐτοῦ ν' ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐκ τοῦ κέντρου αὐτῆς νὰ φαίνεται ἡ πυραμὶς κατὰ μέτωπον. Παρηγορήθη ὅμως φιλοσοφικῶς εἰπὼν ὅτι μάταιον νὰ λυπῆται διὰ τὰ ἀδύνατα, καὶ ὅτι τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Ἄλλ' ὁ διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων, ὅστις τὸν συνόδευεν, ἀνέλαβε ν' ἀποδείξῃ ψευδόμενον τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο λόγιον τῆς δημόδου σοφίας, καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀπέναντι αὐτοκρατορικῆς θελήσεως καὶ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης οὐδὲν ἐστὶ τὸ ἀδύνατον. Περυσιασθῆ ἐπομένως μετὰ τινος ἡμέρας φέρων σχεδῖον δι' οὗ δὲν προσέθετε μὲν ὕψος εἰς τὸ ὄρος, ἂν καὶ δι' αὐτοῦ ὀμολογουμένως

νῶς θὰ τὸ εὐηργεῖται, ἀλλ' ἀνελάμβανε νὰ ἀρῇ τὸ ἀγκῶδες μνημεῖον κατὰ 27 πόδας ὑπὲρ τὴν βάσιν του, καὶ νὰ μεταστρέψῃ αὐτὸ κατὰ τῆς ὁδοῦ τὴν διεύθυνσιν. Ἡ κολοσιαία αὕτη ἐπιχειρήσις, θρίαμβος τῆς νέας μηχανικῆς, ἐνεκρίθη, καὶ ἤρξατο, καὶ τὴν εἶδον μετὰ θαυμασμοῦ ἐκτελουμένην διὰ δώδεκα ὑδραυλικῶν ἀντλιῶν, αἵτινες ὡς σιδηραὶ χεῖρες Βριάρεω συνελάμβανον τὴν πυραμίδα ὑπὸ τὴν βάσιν τῆς, καὶ τὴν ὕψουν ἀνεπαίσθητως τινὰς δακτύλους καθ' ἡμέραν, λίθοι δ' ἐν τομῇ τετράγωνοι παρενεβάλλοντο καθ' ὅσον ἤξετο, καὶ ἐκτίζοντο στερεῶς ὑπ' αὐτῆν ἐνταῦθα δὲ διὰ δεξιοτάτου μηχανήματος ἐστρέφετο ἐλάστοτε κατὰ τινὰς γραμμὰς ὁ καταπληκτικὸς ὄγκος, μέχρις οὗ ἀπετελέσθη ἡ ἀπαιτουμένη γωνία πρὸς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν. Κάθηται δὲ σήμερον ἐπ' ἀληθοῦς κτιστῆς κορυφῆς, κεκοσμημένης δι' ἀψίδων καὶ διαδρόμων, καὶ ὑπεραίρει τὰς ὑψίστας τῶν οἰκιῶν, πανταχόθεν καταφανής.

Ὡς δ' ἔχει ὄρη τὸ Βερολίνον, ἐπίσης ἔχει καὶ ποταμούς, καὶ μάλιστα δύο, τὴν Σπραῖην καὶ τὴν Πάγκην. Καὶ αὕτη μὲν ἐστὶ στενὴ διώρυξ βορβοροῦ καὶ δυσωδίας, κατησχυσμένης ἔρπουσα εἰς ἀφανεῖς τινὰς καὶ ἀποκέντρους ἑδούς, ἃς οἱ διαβάται φεύγουσι βύοντες τὰς ῥίνας, ἢ δ' ἀστυνομία σκέπτεται νὰ τὴν συγχώσῃ. Ἐκεῖνη ὅμως ἔχει ἀριστοκρατικότερας τὰς ἀξιώσεις, διακλαδεύεται διὰ πάσης τῆς πόλεως, κοιμᾶται μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ πολυτελεῖς γεφύρας πρὸ ἀνακτόρων καὶ διὰ παραδείσων, καὶ βρονθῆται διαπλεομένη ὑπὸ φορηγίδων, αἵτινες ὅμως οὐδὲ ν' ἀναβῶσιν οὐδὲ νὰ καταβῶσιν δύνανται τὸ ναυθρὸν βεῦμά τῆς, μὴ ὠθοῦσαι διὰ κόντων ἐναγωνίας τὸν ἀβαθῆ τῆς πυθμένα, ὥστε ἀληθέστερον βαδίζουσιν ἐπ' αὐτοῦ ἢ ὅτι πλέουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς. Ἐπὶ τῆς Βερολίνοιος παροιμίας λέγουσα ὅτι «ἡ Σπραῖη εἰσρέει εἰς τὴν πόλιν ὡς κύκνος καὶ ἐκρέει ὡς χοῖρος.» Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἄδικος μεμψιμοιρία, διότι τὸ ποτάμιον, στερούμενον βάθους καὶ κλίσεως, διανέμεται διὰ τῶν ὁδῶν εἰς ἐπιμήκη τέλματα, δεχόμενα διὰ μυρίων ὄχλων τὸν φόρον τῶν οἰκιακῶν ἀκαθαρσιῶν, καὶ ἀναπέμποντα νοσηρὰς ἀναθυμιάσεις, δι' ὅ καὶ αἱ παραποτάμιοι οἰκίαι σπανίως ἐνοικιάζονται.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἐκ φύσεως ἡ Σπραῖη, ὥστε μόνον δι' ὀχυρωματικῶν λόγους δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ τὴν ἐντὸς τῶν βραχιόνων αὐτῆς ἐγκλεισμένην νῆσον ἐξελέξαντο εἰς οἰκοδομὴν πόλεως, ὡς οἱ Γαλάται ὠκοδόμησαν τὴν Λουθηκίαν ἐπὶ τῆς βορβορώδους νήσου τοῦ Σκουάνου. Ὀλίγας ὥρας πραιτέρω εἶχον διαυγεῖς λίμνας καὶ τερονποὺς λόφους, αἵτινες θὰ ἦσαν ἀρίστη πόλις ἑδρα.

Ἄλλὰ σήμερον ὁ πολιτισμὸς δὲν κλίνει ἀπαθῶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰς ἀτελείας τῆς φύσεως.

Ἐξ ἐναντίας ἀνταγωνίζεται κατ' αὐτῶν ὅπου ἐστὶν ἀναγκαῖον, καὶ τὰς ὑπερνιαχ. Ὁ νῦν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὅτε πρὸ τριῶν ἐτῶν ἦν δήμαρχος Βερολίνου, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἐταιρίας ἧτις ἠγόρασε γαίας χέρσους ἐκτὸς τῆς πόλεως, κατεσκεύασε καὶ ἐξακολουθεῖ κατασκευάζουσα εὐρεῖς ὄχετους κοινωνούντας πρὸς τὰς οἰκίας, ἔδρυσε πολλαχοῦ μεγάλας ἀτμοκινήτους μηχανὰς ἀπορροφητικὰς, καὶ οὕτω διοχετεύουσα τῆς πόλεως τὰ περιπτώματα εἰς τοὺς ἀγρούς τῆς ἐταιρίας, λιπαίνει αὐτοὺς, καὶ τοὺς καθιστᾷ ἐξ ἀμυδῶν εὐγείους καὶ προσοδοφόρους, τὴν δὲ Σπραῖην ἀποδίδει, δηλαδή θέλει ἀποδώσει ὅταν τὸ ἔργον συντελεσθῇ, εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀγνότητα.

Ἐν τούτοις ὅμως καὶ ὅπως ἔχει εἶναι πολῦτιμος διὰ τὸ Βερολίνον, οὐ μόνον διότι καύσιμος καὶ οἰκοδομικὴ ὕλη, καρπὸς καὶ ἄλλα προϊόντα μεταφέρονται δι' αὐτῆς ὀλιγοδαπάνως ἐκ περιχώρων καὶ ἀπεχόντων μερῶν ὑπὸ πληθυσμοῦ ὅστις, ὡς οἱ Κινεζοὶ, ποταμόβιος, τὰ πλοιαῖα του ἔχει μόνην σταθερὰν κατοικίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς παντοίας χρήσεις ἃς τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπηρετεῖ, οὐχὶ μὲν τὴν πόσιν, διότι δὲν ὑπάρχει διήθησις δυναμένη νὰ πλύνῃ αὐτό, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκιακὴν καὶ τῆς πόλεως τὴν καθαριότητα καὶ διὰ τὴν ἔρδευσιν τῶν φυτειῶν καὶ τῶν κήπων.

Ὡς πρὸς ταῦτα δὲ ἀξιοθαύμαστον κηρύττω τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐδῶ, ὅπου ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ὡς παρ' ἡμῖν φειδωλὸς ὕδατος, ποσάκις, ἐν ᾧ βροχερὰ νέφη ἐσκοτίζον τὸν ὄριζοντα, δὲν εἶδον τὰς ὑδροφόρους ἀμάξας ἰσταμένας εἰς πάσας τῶν ὁδῶν τὰς γωνίας, πληρουμένας διὰ δερματίνου σωλήνος, εἰς ὃν διὰ προχείρου μηχανισμοῦ ἀνέβρουε τὸ ὕδωρ τῶν ὑπογείων ὑδραγωγείων ἃ τρέφει ἡ Σπραῖη καὶ ἐξακολουθούσας εὐσυνειδήτως τὴν κατάβρεξιν καὶ τῶν δένδρων τὴν ἄρδυσιν καὶ ὅτε ἠρώτησά ποτε ὑπαστυνόμον τινὰ πρὸς τί ὁ κόπος οὗτος ἀφ' οὗ βροχὴ ἐπίκειται, μοὶ ἀπεκρίθη «Ἡμεῖς πράττομεν ὅ,τι ὀφείλομεν, καὶ ὁ Θεὸς ὅ,τι θέλει τὸ ἔργον του ἕκαστος.» Καὶ τότε ἐνεθυμήθη ἄλλην τινὰ πόλιν, ἧτις τὴν κατάβρεξιν, τὴν ἄρδυσιν, καὶ αὐτὸν τὸν φωτισμὸν τῆς ἀναθέτει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν οὐρανόν, ἧς ὅμως διὰ τοῦτο αἱ ὁδοὶ εἰσὶ σκοτειναὶ ὅσάκις κρυβῆ ἡ πανσέληνος καὶ οἱ κάτοικοι ἀναπνέουσι κόνιν, καὶ ξηρὰ ξύλα δεικνύουσι ποῦ δένδρα καὶ θάμνοι ἔπρεπε νὰ στολιζῶσι τὰς πλατείας καὶ τοὺς περιπάτους τῆς. Ἀληθῶς ὅτι ἡ πόλις ἐκεῖνη δὲν ἔχει τὴν Σπραῖην. Ἄλλὰ σὺ δύνασαι νὰ εἶπῃς, διότι ἐγὼ ὡς ξένος δὲν τὸ ἤξεύρω, ἂν ἐκλήθησιν ἂν ποτε ἐκεῖ ἐμπειροὶ ἐξ Εὐρώπης ὑδραυλικοὶ νὰ ἐξετάσωσι τὸν ὑπόγειον ῥοῦν τῶν ὁδῶν τῆς, περὶ οὗ ἐγὼ αὐτὸς μαρτυρῶ, διότι εἰς τὸν πυθμένα τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας μου ἤκουον ῥέον τὸ ὕδωρ, καὶ νὰ εἰπῶσιν ἂν δὲν δύνανται ν' ἀναζη-

σωσιν οί κρουνοί τῆς Καλλιόρας, ὅπου πολλάκις εἶδον τὰς παροίκους πλυντρίας νὰ ξέωσι τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ὕδωρ.

* Ἄλλ' ἰδοὺ ἐγὼ ἐμακρόνθηεν τοῦ Βερολίνου. * Ἄς τὸ ἀφήσωμεν σήμερον, καὶ πάλιν βλέπομεν.

Ἐν Βερολίῳ, τῆ 25 Μαΐου 1879. Ε.

Ἱστορία τῆς σημαίας τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Ὁ Ὑψηλάντης πρῶτος εἶδωκε τὴν ἰδέαν ἐν Ἑλλάδι, περὶ σχηματισμοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἱερολογῆται καὶ ἄλλοι νέοι ἐλθόντες ἐσχμάτισαν τὴν πρώτην βάσιν αὐτοῦ.

Ὁ τακτικὸς στρατὸς, συνιστάμενος κατ' ἀρχὰς ἐκ πεζῶν, κηρύχθη διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ἐνὸς λόγου τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τὸ 1823.

Ὁ λόγος οὗτος ὀργανώθη εἰς Ναύπλιον, ὡπλίσθη δὲ μὲ μόνον ξίφη (ὡς τοῦτο ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ σώματα) ἔλαβε δὲ διὰ παρατάξεως καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς διωρισμένης ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως τὴν σημαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κανονοστασίου τῆς ξηρᾶς τοῦ φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἀπειρον πλῆθος λαοῦ ἐχαιρέτισε τὴν σημαίαν ταύτην, ὃ δὲ ἀρτίσυστατος λόγος τοῦ πυροβολικοῦ, συγκείμενος ἐκ νέων Ἑλλήνων καὶ ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἐμμανουὴλ Καλλέργην, ἐξεστράτευσε ἀμέσως εἰς Καλάμας.

Ὁ νέος τρόπος τοῦ ὀπλιζέσθαι μόνον μὲ ξίφη ἐφάνη ὅλως παράδοξος, οὐδὲ ἐνέπνεε τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐμπιστοσύνην· διό, καίτοι παρὰ τὰς διατάξεις, ἐπιτυχόντες εἰς τι μέρος διαλελυμένον καὶ ἐσκορπισμένον αἰγυπτιακὸν τακτικὸν σῶμα, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ πάντες τὴν ἐπαύριον ἐνοπλοὶ φέροντες αἰγυπτιακὰ γαλλικὰ τουφέκια μὲ λόγγας.

Μετὰ ταῦτα ὁ λόγος τοῦ πυροβολικοῦ, φέρων τὴν σημαίαν αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καλάμας, ὅπου τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς πολιτορκίας. Εἶτα παραδοθέντος τοῦ φρουρίου καὶ μὴ ἐχόντων τῶν πυροβολιστῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθωσι μὲ σημαίαν ἀναπεπταμένην, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀνδρῶν ἐξῆλθον ἕκαστος ὅπως ἐβούλετο, ὃ δὲ διοικητὴς τοῦ λόγου Ἐμμ. Καλλέργης, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διατήρησιν τῆς ἱερᾶς παρκαταθήκης, ἦν ἡ Πατρὶς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ, ἀφῆρσε τὸ δόρυ, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ὕψωμα τῆς σημαίας τοῦ λόγου του, περιεζώσθη αὐτὰ ἐσῶθεν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡ σημαία σωθεῖσα δὲν ἐπέσειν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Μετ' ὀλίγον ὁ μὲν διοικητὴς Ἐμμ. Καλλέργης ἀπεβίωσε, τὸ πυροβολικὸν δ' ἐκτοτε στερεῖται παραδόξως τῆς σημαίας αὐτοῦ.

Τὸ ἐλληνικὸν πυροβολικὸν ἐκυρίευσεν τέσσαρας ἐχθρῆτικὰς σημαίας εἰς Χίον ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Φαβιέρου. Ὁ στρατηγὸς οὗτος κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδόν του ἠθέλησεν αὐτὸ τοῦτο τὸ

πυροβολικὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὰς ἐχθρῆτικὰς σημαίας, ἄς ἐκυρίευσεν καὶ αἰτινες ὑπάρχουσιν εἰσέτι εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν.

Ἵπάρχει διάταξις * * * παρὰ τοῖς στρατοῖς ὄλων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, καθ' ἣν πᾶν σῶμα ὅπερ ἐκοίθη ἀπαξ ἄξιον νὰ φέρῃ σημαίαν, ὡς ἱερὸν παλλάδιον ἐν ὥρᾳ μάχης διατηρεῖ αὐτὴν αἰετοῦ, οὐδέποτε στερούμενον αὐτῆς, ἢ ἐὰν ἀτυχῶς περιπέσῃ αὐτὴ εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἄπειρα ὑμῆματα πεσόντα περὶ τὴν σημαίαν πρὶν ἢ αὐτὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἐχθρῆτικὰς· δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ σημαία δὲν κινδυνεύει μὲν πάντοτε ἐκτεθειμένη ἀσκόπως, ὁσάκις δὲ ἀνάγκη μείζονος ἐνθαρρύνσεως ὑπάρχει, βλέπομεν τὸν ἀρχηγὸν διατάττοντα τὸν σημαιοφόρον νὰ προχωρήσῃ. Ὁ φόβος μὴ τὸ ἐν λόγῳ σῶμα ἐπανεέλθῃ τῆς μάχης σημαίας, ἢ ἰδέα ὅτι θέλει στερεῖσθαι τῆς σημαίας αὐτοῦ ἄχρι οὗ ἄλλην ἐχθρῆκὴν κυριεύσῃ, διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ οὕτως ὡς ἄλλοι λέοντες πρὸς τοὺς ἐχθροὺς φέρονται· δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι στρατοὶ νικηταὶ ὄντες ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, δὲν ἐπέμειναν ν' ἀφαρπάσωσι τοῖς ἡττημένοις τὴν σημαίαν.

B. B.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΑ

[Μετάφρασις Ἰωάννου Καρασοῦτσα.]

Ἐγὼ Ἰ-σιάν-σιγγ (Ἰ-δόκτωρ) πρὸς σὲ τὸν Τσιγκ-βιτ-Ἐκιν γράφω.

* Ἀμα λάβῃς τὸ παρόν μου, πορευθήτι εἰς Οὐάγγ-τσου, τὸν κίτρινον ναὸν τοῦ Φῶ, καὶ καῦσον μίαν βιβλὸν κάμφορας ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἐφθασα εἰς Παρίσιον ζῶν. Διήνυσα ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Οὐσίγγ-Χὸ πεντακισχίλια καὶ τριακόσια καὶ εἴκοσι Λ ι, καὶ εἰς κίνδυνος θανάτου ὑπὸ τοὺς πόδας μου καθ' ἕκαστον λ ι, καὶ ἐσώθην χάρις τῷ μεγάλῳ Τιέν.

Οἱ πρόγονοί μου εἶχσάν μοι ἴλεοι καὶ εὐμενεῖς νῦν μάλιστα ὑπὲρ ἄλλοτε ποτε. Τὸ Παρίσιον εἶναι πεδίον μάχης· ἀντὶ σφαιρῶν ὑπάρχουσι τροχοὶ καὶ ἵπποι. Ὅσοι δὲν ἔχουν τροχοὺς καὶ ἵππους, ἀπόλλυνται κακῆν κακῶς εἰς τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς. Δεκαεπτὰ νοσοκομεῖα ὑπάρχουν διὰ τοὺς τραυματίας. Ἐν τούτων φέρει ἐπιγραφὴν Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Οἱ εἰσερχόμενοι εἰς αὐτὸ προσιδοποιοῦνται οὕτω ὅτι μόνον νεκροὶ θέλουν πάλιν ἐξέλθαι· ὠραία φιλανθρωπία τῶν Παρισίων δακτύλων! Ἰδοὺ πῶς οἱ βάρβαροι οὗτοι ἐνοροῦσι τὸν πολιτισμὸν!

* Ἄλλοίμονον! παρὰ τὸ σοφὸν ἀπόφθεγμα τοῦ Λι Κι, καὶ παρὰ τὸν νόμον τοῦ Μενού, ἐμίσθωσα ὄχημα μὲ τέσσαρας τροχοὺς, κλαίων ἀπὸ τοῦδε τὴν μοῖραν τῶν δυστυχῶν ὅσους ἐμεῖλλα νὰ στεῖλω εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Ἄλλ' εἰς τὸ Παρίσιον δὲν γίνεται διαφορετικὰ· ἢ πρέπει

νὰ συντρίψῃς τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ συντριβῆς. Προεβλόμην τὸ φρονιμώτερον.

Καθὸ μέλος τοῦ Μίγγ-Τάγγ, τῆς πρώτης τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου ἐταιριῶν ἐσπευσα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βιβλιοθήκην, ἣτις καλεῖται ἐδῶ Μέγα ταμειυτήριον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Τὸ ἄσυλον τοῦτο τῆς μελέτης καὶ νοερᾶς ἐνασχολήσεως κείται κατὰ τὴν θορυβώδεστάτην ὁδὸν τῶν Παρισίων· ὡς λόγου χάριν, νὰ ἐκλέγαμεν ἡμεῖς τόπον διὰ τὰς μελέτας τὸ μεταξὺ τῆς γεφύρας Ἰούγγ-γίου-χὸ, ἐθα πιπράσκονται ὅλοι οἱ γάτοι τῷ Πεκίνου, καὶ τῆς ὁδοῦ Τοῦγγ-Κιάγγ κι-Κιάγγ, ὅπου νυχθημερὸν ἐκπυροσκοροῦνται πυροτεχνήματα.

Εἰς τῶν σοφῶν τοῦ καταστήματος μ' ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν καὶ μοι ἐπρόσφερε κάθισμα. Κύριέ μου, τῷ εἶπον, εἰς φράσιν γαλλικὴν ἱκαρῶς ἐβληπτοῦ, μεγάλως θέλετε μ' ὑποχρεώσῃ νὰ μὲ δώσητε πρὸς ὀλίγον τὴν ἱστορίαν τῶν δυναστειῶν τῶν πέντε ἀδελφῶν Λούγγ καὶ τῶν ἐξηκοντατεσσάρων Χὲ-τού. Αἱ βασιλεῖαι αὗται, ὡς σὰς εἶναι γνωστὸν, ἀρχονται ἀμέσως μετὰ τὴν τρίτην γενεάν τῶν πρώτων αυτοκρατόρων, τὴν τῶν Γιν-Χοάγγ, ἣτοι βασιλείων τῶν Ἀνθρώπων, πρὸς διάκρισιν τῆς τῶν Τὺ-Χοάγγ, ἣτοι βασιλείων τῆς Γῆς.

Ὁ σοφὸς μ' ἤκουσε προσεκτικῶς· ἔβαλεν ἐντὸς τῆς βίνος κόκκους μαύρου ὀπίου, καὶ σκεφθεὶς μικρὸν, Λαὸ-γέ, μ' εἶπε, δὲν μὰς εὐρίσκονται τὰ βιβλία ταῦτα.

Ἐραίνετο δὲ πολλὰ εὐχαριστημένος καθ' αὐτὸν ὅτι ἐγνώριζε τὴν λέξιν Λαὸ-γέ, τὴν σημαίνουσαν κύριε, διό καὶ μὲ τὴν ἐπανελάβε χιλιάκις ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας.

Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, τῷ εἶπον μετὰ ταῦτα, ὅτι μετὰ τὰς ἐνδόξους βασιλείας, τῶν Κοιγγ-σάν-χέ, Τσέν-μιν, Ὑ-τι-χέ, καὶ Λούξ-Τσουγγέ, ἠκολούθησαν αἱ ἐτι ἐνδοξότεραι ἄλλων ἐβδομήκοντα καὶ μιᾶς δυναστειῶν, καὶ ὅτι ὅλας ταῦτας ἠμαύρωσε μετὰ ταῦτα εἰς δόξαν ὁ ἀθάνατος αυτοκράτωρ Κί, πρῶτος μουσικὸς τῆς γῆς καὶ νομοθέτης τῆς Σινικῆς συμπεριφορᾶς. Ἐπεθύμουν νὰ συμβουλευθῶ εἰς τὸ Μέγα Ταμειυτήριον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου Κί.

Ἡ βίς τοῦ σοφοῦ κατέβη καὶ δευτέρον πρὸς τὴν πυξίδα τὴν ἔχουσαν τὸ μαῦρον ὄπιον· ἀναπτύξας δὲ πλατὺ μανδήλιον τοῦ Μαδράς καὶ ἐνσείσας τὴν κεφαλὴν, τὴν χεῖρα, καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐποίησε ψόφρον μέγαν, ὅμοιον πολλὰ μὲ τὴν κλαγγὴν τοῦ ὄργάνου μπίν. Ἄφου ἡ ἐγκεφαλῆτις καταιγὶς ἐκόπασεν, ἐδίπλωσεν αὐθις τὸ μανδήλιον, τὸ ἐπέρασε πεντάκις ἐπὶ τῆς βίνος, καὶ μ' εἶπε·

— Δὲν ἔχομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου αυτοκράτορος Κί.

— Δὲν ἔχετε τίποτε λοιπὸν! ὑπέλαβον ἐγὼ

μὲ τὸ φλέγμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δίδει εἰς ἡμᾶς ἡ σοφία, καὶ ὅπερ καθιστᾷ ἀφώνους τοὺς σοφοὺς τῶν βαρβάρων λαῶν ὅσους δὲν ἐφώτισεν ἡ ἱερὰ λαμπὰς τοῦ Μενού.

Ὁ σοφὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, κ' ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν κλείων τὰ ὄμματα, ὅπερ δηλοῖ εἰς τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν τίποτε!

Ἄλλ' αἶφνης, σταθῆτε! ἀνεφώνησε περιχαρῶς, ἔχω νὰ σὰς δείξω μίαν ὀλόκληρον σειρὰν Σινικῶν βιβλίων· θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ, εἶμαι βέβαιος· ἀκολουθεῖτέ με, Λαὸ-γέ.

Τὸν ἠκολούθησα.

Κατέβημεν εἰς ὑπογίους στοὰς ὁμοίας μὲ τοὺς Ἰνδικούς ναοὺς τῆς Ἐλεφάντας. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἔκειντο ἐπὶ βάθρων εἰδῶλα ἐκ γύψου τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ὅλοι νεκροὶ· ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν, μεγάλοι ἄνδρες ζῶντες ποτὲ δὲν ὑπάρχουσι.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ σοφὸς, τὰ Σινικὰ βιβλία.

Ἄλλὰ τὰ Σινικὰ ἐκεῖνα βιβλία ἦσαν Περσικά. ὑπῆρχε δὲ κ' ἐν λεξικὸν εἰς γλῶσσαν Κοεῖ-χοεῖ καὶ Σινικὴν, καὶ δεκαεπτὰ ἐπιστολαὶ τῶν βασιλέων τοῦ Τουρφάν, τοῦ Καρμὶλ καὶ τῆς Σαμαρκάνδας.

Εὐχαριστήσας τὸν σοφὸν μὲ τὴν ἀπλήν ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου αυτοκράτορος Κί, ἐξῆλθον τῆς βιβλιοθήκης.

Διαβαίνων ἐκ τῆς πλησίον ὁδοῦ εἶδα πλῆθος πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων καὶ θεωρούντων μετὰ πολλῆς περιεργείας παραπετάσματά τινα καὶ ξύλα καλύπτοντα βεβαίως πρᾶγμα τι πολὺ ἀξιόλογον, ἐπειδὴ ὅλοι ἠτένιζον πρὸς αὐτὸ, ἀν καὶ δὲν ἐβλεπαν τίποτε.

Ἠρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην μου, ἄνδρα πολυμηθέστατον, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ συλλάβω πολλὰ ἐξοχον ἰδέαν περὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοφίας τῶν ἠμοστέγων του.

Ἐμαθον λοιπὸν ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἠγείετο μνημεῖον εἰς τιμὴν περιφήμου τινὸς ποιητοῦ γεννηθέντος ἐν Παρισίῳ καὶ ἀποθανόντος ἐν Παρισίῳ· ὁ σοφὸς ἀμαξηλάτης εἰς δύο λέξεις μ' εἶπεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ἀνδρός. Μολιέρος ἦτο τὸ ὄνομά του· ἐσύνθεσεν ἀριστουργήματα καὶ τὰ ἐσύριξαν· οἱ αὐτικοὶ τὸν κατέτρεξαν, ἡ γυνὴ του καὶ οἱ δανεισταὶ του τὸν κατεπιλάττευσαν, καὶ ἐξέπευσεν ἐλεεινῶς ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἀναμείσον δύο ἀλειμματοκρήτων. Εἰς τὸ νεκρὸν τοῦ σώματος ἠρνήθησαν τὰς ἐπικηδείους τιμὰς· διακόσια δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔτη οἱ συμπολιταὶ του, θέλοντες νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι δι' ὅσας λύπας ὑπέφερε ζῶν, ἤγειρον εἰς αὐτὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο. Ὁ Γάλλος εἰς ὅλα του εἶναι γοργός, ἀλλ' ὅταν ἦναι λόγος περὶ εὐγνωμοσύνης θέλει δῶν, τοῦλάχιστον αἰῶνας διὰ τὰ κάμη τὸν στοχασμὸν του.

Ἦ εὐγενῆ τέκνα τοῦ Οὐράνιου Κράτους, ὅτε

ἡ μήτηρ τοῦ Κομφουκίου μετέστη ἐκ τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουμίγγ, Σαφεὶ ὁ μέγας λιθοζῆος ἀνήγειρεν εἰς αὐτὴν τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μνημεῖον, ἐνθα ἡ ἐνδοξος γυνὴ παρίσταται ἐπάνω τοῦ ὄρους Νικιῦ αἰτούσα παρὰ Θεοῦ τὴν γονιμότητα τῆς νηδύος αὐτῆς.

Μετέβην ἀκολούθως εἰς τὸ παλάτιον τῶν τετρακοσίων ἐβδομήκοντα αὐτοκρατόρων, οἵτινες κυβερνοῦσι τὸ Παρίσιον, τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀφρικήν, καὶ ὀνομάζονται ἀντιπρόσωποι. Διὰ τὰ εἰσέλθης εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο, ἀπαιτοῦνται τεμάχια τινα χαρτίνα, πολὺ ῥυπαρά· δίδεις τὸ χαρτίον σου εἰς ἓνα Κύριον μὲ φουσκωμένον πρόσωπον καὶ ἀλαζονικὴν ῥίνα καὶ εἰσέρχῃσαι. Οἱ τετρακόσιοι καὶ ἐβδομήκοντα αὐτοκράτορες κάθονται ὅλοι κατὰ σειράς εἰς αἴθουσαν σκοτεινὴν μάλιστα φεγγομένην ἀπὸ ὀλίγον φῶς, οἷον τὸ τῆς σελήνης περὶ τὸ ὑστερόν της τέταρτον. Εἰς αὐτοκράτωρ ἡμέρος καὶ γλυκύς, Κύριος Σά-ζέ ὀνομαζόμενος διευθύνει τοὺς ἄλλους τετρακοσίους ἐξήκοντα ἐννέα παίζων ἀπλῶς εἰς αὐτοὺς τὸ κουδούνιον. Οἱ αὐτοκράτορες εἶναι κακοενδυμένοι· οἱ πῖλοι τῶν ἀσχημοὶ καὶ καταβαίνουν εἰς τὰ ὀφρύδια τῶν. Ὁμιλοῦν πολλά, πηγαίνουν, ἐρχονται, παίζουν κάποτε ἢ κοιμῶνται, ἢ γράφουν ἐπιστολάς πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν, ἐνῶ εἰς αὐτοκράτωρ ἰστάμενος ὄρθιος ψάλλει ἐκ βυθίων κατὰ μυστηριώδεις εἰς ἧχον κατασκευαστικόν, παρεμφερῆ μὲ τὸν ἡμέτερον ὕμνον τῆς Αὐγῆς, πλὴν χωρὶς τὰ κύμβαλα καὶ τὰ ἐθνικά. Ἰὸ· ὅστις τῶν αὐτοκρατόρων ἀγαπᾷ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ψάλλῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀρεσκείας του, στρέφων τὰ ὀπίσθια κατὰ τὸν κύριον Σά-ζέ. Ἐκκίμα αὐτὴν τὴν ἐρωτήσιν πρὸς ἓνα τῶν γειτόνων μου· Κύριε μου, τῷ εἶπον, πῶς τὸ ὀνομάζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον; ἀντιπροσωπικὴν κυβερνήσιν, μ' ἀπεκρίθη.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ Παρίσιον δὲν καίονται κατὰ πᾶσαν νύκτα πυροτεχνήματα, ὡς εἰς τὸ Πεκίνον, διασκεδάζω πλέον τὰς ὥρας εἰς τὴν ὄπεραν. Πεντήκοντα χιλιάδας Ἰσακχία δίδει ἡ Κυβερνήσις κατ' ἔτος εἰς κράτας τινὰς μόνον διὰ νὰ συνάζωνται καὶ νὰ φωνάζουν πᾶσαν νύκτα ὡς δαιμονισμένοι, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τεσσαράκοντα χάλκινα ὄργανα συναλαλάζοντα. Ἐννοεῖς ὅτι τοιοῦτον θόρυβον οὐδεὶς Κινέζος συνειδημένος εἰς τὴν ἰλαρὰν μελωδίαν τοῦ ὕμνου τῆς Αὐγῆς δύναται δις νὰ ὑπομείνῃ· ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης νυκτὸς ἀπεχαιρέτησα τὴν ὄπεραν· ἀλλ' ἀκολούθως μαθὼν ὅτι παίζονται εἰς αὐτὴν, κατὰ τινα φυσικὴν ἐναντιότητα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος, καὶ δράματα ἀλάλα ὅπου κάνεις δὲν προσφέρει λέξιν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὄπεραν. Τὰ δράματα ταῦτα ὀνομάζονται βαλλέτα, παριστάνονται δὲ ἀπὸ γυναικῶν χορευτρίας. Εἰς τοῦτο νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ σύμφωνος· εἶναι τὸ μόνον ἄξιον θαυμασμοῦ πράγμα, τὸ ὅποιον ἔχουν οἱ Πα-

ρίσιοι, πλὴν τοιοῦτον ὥστε βλέπων αὐτὸ λησμονεῖ τις καὶ αὐτὸ τὸ Πεκίνον. Ὑπόθεσις πενήκοντα γυναικῶν νὰ μὴ ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸ στόμα ἄχνην, καὶ νὰ χορεύουν τρέλλα μὲ πόδας Κινεζικούς! Ἐνοικίασα ἐν θεωρεῖον διὰ τὰ βαλλέτα.

Εἶναι μία χορευτρία Ἀλεξανδρίνα λεγομένη, διὰ δὲ τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἐπικαλουμένη Φιγουράντα· ἔχει μαῦρα μαλλία ἀθάνατα καὶ πόδας σχεδὸν διόλου. Οἱ μικροὶ μικροὶ τῆς πόδες χάνονται καὶ αὐτοὶ εἰς ταχυτάτας στροβιλωδῆς περιστροφῆς ἐμπαιζούσας κ' ἐκθαμβούσας τὸ ὄμμα· ἔξ κατὰ συνέχειαν νύκτας—τὸ πιστεύεις;—ἔμεινα νὰ τὴν βλέπω μὲ προσοχὴν σημαντικὴν. Ἐλυσμένησα καὶ τὴν σεμνὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν φέρω ὡς πρέσβυς τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους, καὶ τὰς τεσσαράκοντα περιόδους τῶν δώδεκα φεγγαρίων, αἵτινες βαρύνουσι τὸ μέτωπόν μου.

Μίαν ἐσπέραν ἡ θύρα τοῦ θεωρεῖου μου ἀνοίγεται καὶ κύριός τις δειλὸς εἰσέρχεται προσκυνῶν ταπεινότητα καὶ μὲ λέγει· ἄκτις τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους, ἄστρον τοῦ Τιέν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σὲ ζητήσω.

Ἐποίησα τὸ παγκόσμιον σημεῖον τὸ σημαῖνον, Ἀλάτι.

Ἐλάλησε.

Εἶμαι, εἶπεν, ὁ Θεατρικὸς σκηνογράφος, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπετελείωσα ἐν Κινεζικῶν περίπτερον διὰ τὸ δράμα, «Κίνα ἀνεφωμένη ἢ Ἐρωτες τῆς κυρίας Φλαμπῶς ἐν Πεκίνο.» Δύνασθε, καλέ μου κύριε, τώρα εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως νὰ ἐλθετε νὰ δώσητε ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἔργον μου, διὰ νὰ μὲ κάμητε τυχὸν χρησίμους τινας παρατηρήσεις;

Ἡ πρότασίς σου, τῷ ἀπεκρίθην, μὲ εἶναι ἀρεστή· ὀδήγει με καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Οὐρανέ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, εὐχαριστῶσε ὅτι εἰσήκουσας τὰς εὐχάς μου!

Διελθόντες πολλοὺς ὑπογίους διαδρόμους ἐφθάσαμεν εἰς τὰ παρασκηνία. Ὁ σκηνογράφος μ' εἰδείξε τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον εὗρον ἐπαίμων μόνον ἄξιον, ὡς σύμφωνον ἐντελῶς μὲ τὴν Κινεζικὴν αἴσθησιν. Ἐν τούτοις ὀπισθὲν μου ἠκούοντο ψελλίσματα καὶ φωναὶ πολλαὶ νεαραὶ καὶ κωτίλαι. Ἐστράφη χωρὶς νὰ θέλω ἀποτόμως καὶ εἶδα. Ἦσαν πλῆθος νέων χορευτρίων, αἵτινες ὠφελοῦμεναι ἀπὸ τὴν διακοπὴν, ἀπεζημίουν ἑαυτὰς διὰ τὴν βεβιασμένην μακρὰν σιωπὴν τῶν.

Ἀλλὰ μία ἀστραπὴ ἔκλεισε τὰ ὄμματά μου.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα ἦτο μετ' αὐτῶν!

Ἐζήτησα γύρω μου τὸν σκηνογράφον διὰ νὰ μὲ δώσῃ ἀντιπερισπασμὸν καὶ στάσιν τινά, ἀλλ' εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἐπεκαλέσθην τότε τὰς ψυχὰς τῶν ἐνδόξων προγόνων μου, κ' ἐζήτησα νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσι θάρρος καὶ ἀταραξίαν, τὰς δύο

τύχας ἀρετὰς, αἵτινες ἀναδεικνύουσι τοὺς ἥρωας τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἐρώτων.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα εἶχε σχῆμα καὶ στάσιν βασιλίσσης· τὸ λιγυρὸν καὶ ὑγρὸν της σώμα ἐταλαντεύετο ἀβρῶς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἐνῶ ὁ ἕτερος ποὺς κεκαμμένος κατὰ τὸ ἄκρον καὶ κάτω νενευκῶς, ἐκινεῖτο κίνησιν ἐνδελεχῆ καὶ χαριεστάτην ἀπὸ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ποτὲ Σινικὴ γυνὴ τοῦ Τούγγ-τσου-Φῶ δὲν συνέθλασε τόσον κρατερῶς τὸν πόδα ἵνα σαγηνεύσῃ Κολάον ἐκπεπτωκότα. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀνεώχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐρασμίου ἐκείνου ποδός καὶ πλέον δὲν ἀπεσπάθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἀφίνω σὲ νὰ κρίνης τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε ἤκουσα τὴν γοργὴν φωνὴν τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας ἀπαιτημένης πρὸς ἐμὲ μὲ τοιαύτην τόλμην, ὡς νὰ ἦτο αὐτὴς ὁ στρατηγὸς τῶν τίγρων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Κύριε, μ' εἶπε, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἔχωμεν εἰς τὸ πρότον Κινεζικὸν βαλλέτον μας;

Ἄφησα τὸν πόδα καὶ ἀνέβην πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς χορευτρίας, μὲ τόνον δὲ φωνῆς ὅλως παρισινόν, ἀπήτησα κατὰ τὸν ἐξῆς εὐγενικὸν τρόπον.

— Μάλιστα, Κυρία, θέλω ἔλθει ἵνα θέσω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα λαβοῦσα τότε ἐλευθεροτρόπως τὸν βραχίονά μου μ' ἔσυρε ὡς εἰς περίπατον ἀναμέσον τῶν σκηρικῶν παραπτασμάτων λέγουσά μου· Ὡστε, καλέ μου κύριε, ὑπάρχει λοιπὸν Κίνα πραγματικῶς; καὶ ὁ κίτρινος ποταμὸς δὲν εἶναι μῦθος; Ἐλα, εἶπέ με ἐλεύθερα· ὅλοι οἱ Κινέζοι δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ φαρφουρίον; Περιπατοῦν καὶ αὐτοί, ὀμιλοῦν καὶ αὐτοί, καθὼς τώρα ἡμεῖς οἱ δύο; ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἄλλοι Κινέζοι εἰς τὸν κόσμον δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸν Αὐριόλον τοῦ Φραγκῶν; γνωρίζετε τὸν Αὐριόλον τοῦ Φραγκῶν;

Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ἐπῆλθον τόσον ταχεῖα καὶ ἀλλεπάλληλοι ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποκριθῶ. Εἰς δὲ τὴν τελευταίαν της λέξιν ἡ Ἀλεξανδρίνα ἐπανακληθεῖσα εἰς τὴν σκηνὴν δι' ἑνὸς κρούματος βιολίου, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὸν βραχίονά μου κ' ἐπήδησεν ὡς δορκάς, ὑποτονθεῖσά μου τὸν ἦχον πρὸς ἃν ἐμελλε νὰ χορεύσῃ. Μὴ ἔχων δύναμιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἐπερίμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ τῇ δώσω τὰς ἀποκρίσεις τῶν ἐρωτήσεών της.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέστρεψε· τῇ ἐπρόσφερα τὸν βραχίονά μου· ἀλλ' αὐτὴ ἐφαίνετο μὴ ἐνθυμουμένη πλέον τὰς προτέρας ἐρωτήσεις της· ἡ φαιδρότης ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ χαριέντος προσώπου της τὸ ὅποιον συνέστελλε μέριμνά τις καὶ λύπη.

— Εἶδετε, μ' εἶπε, πόσον ἀπόψε τὸ κοινὸν εἶνε ψυχρὸν; ἔχετε εἰς τὸν τόπον σας ὄπεραν;

— Ὅχι, Κυρία.

— Δὲν ἔχετε ὄπεραν! καὶ τί τόπος εἶναι αὐ-

τὸς χωρὶς ὄπεραν; Τί κάμνουν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ;

— Εὐρίσκονται εἰς ἀκηδίαν, Κυρία μου, ἐπειδὴ σεῖς δὲν εἴσθε παρούσα.

— Νὰ τα δά! εἶναι ἐρωτικὸς! πλὴν δὲν βλέπτει· ἂν δὲν ἔχετε ὄπεραν εἰς τὴν Κίναν, ἔχετε ὅμως ὥραϊα ῥιπίδια· ὁ ἀνεψιὸς ἐνὸς γερούσιαστοῦ τῆς Γαλλίας μ' ἐπιλοδῶρησεν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐν ῥιπίδιον τῆς Κίνας· θαυμάσιον πράγμα σὰς λέγω! Οἱ ταρσοὶ ἐλεφάντινοι μὲ ἐγκολλήματα ἀργυρᾶ, εἰς δὲ τὸ πτύγμα δύο κίτρινοι αἴλουροι συμπαίζοντες μὲ ἀλεκτρούνα. Τὸ ἔχασα εἰς τὸν χορὸν!

— Εὐκόλον ν' ἀντικατασταθῆ, Κυρία μου, ἔφερα τριάκοντα τρία ῥιπίδια ἀπὸ Ζέ-Χόλ.

— Ἀληθινά, καὶ τί θὰ τὴν κάμνεται αὐτὴν τὴν ὥραϊαν συλλογὴν;

— Εἶναι δῶρα διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν πρέσβευ.

— Ὄχι! δὲν βαρύνεσθε! τί τὰ θέλουν αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβευ τὰ ῥιπίδια! Ἐπειτα εἶναι τόσον ψυχραὶ αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβευ, ὥστε δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀερίζωνται· ἂν εἶχα ἐγὼ τὰ τριάκοντα ῥιπίδιά σας θὰ ἔκαμνα τὰς πρώτας χορευτρίας νὰ σκάσουν ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

— Κυρία μου, τὰ ῥιπίδια εἶναι ἀπ' αὐρίον εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Καὶ σὰς τί σὰς λείπει νὰ εἴσθε τέλειος γάλλος; Ἰδέτε τοίους ἀνθρώπους ὀνομάζουσι Κινέζους! Ἰδοὺ νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας μου. Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάσ, ὁδὸς Προβηγίας. Ἄρ. . . πρώτον πάτωμα. Ὁ θυρωρὸς μου δέχεται τὰ δι' ἐμὲ δῶρα ἀπὸ τὰς ἐπτὰ, καὶ τὰ παραδίδει σῶα καὶ ἀνελλιπῆ εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου μετὰ μεσημβρίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐποίησε μίαν συστροφὴν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ποδός κ' ἔφυγε. Ἐπανελθὼν μετὰ τὴν παράστασιν οἴκαδε ἐζήτησα νὰ βάλω τάξιν καὶ ῥυθμὸν εἰς τὰς ἰδέας μου, καὶ νὰ μελετήσω ἐμβριθῶς τὰ διατρέξαντα. Ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος κεφαλή μου εὐρίσκετο εἰς μεγάλην σύγχυσιν. Τὸ ἐν Κέ-Ἐμὶλ χαρμίον μου τὸ γνωρίζεις· σεμνότερον χαρμίον δὲν δίδεται· μάλιστα νὰ περιέχῃ δεκαπέντε γυναῖκας ἀπὸ Ζέ-Χόλ, αἵματος ταταρικοῦ καὶ δεκαπέντε ἀπὸ Θόγγ-Χουφὸ αἵματος καθαρῶς κινεζικοῦ, ἂν ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάσ εἰσῆρχετο εἰς τὸ χαρμίον μου ἡ παρουσία της ἠθλεν ἀμαυρώσει τὸ κάλλος τῶν ἀγλαστέρων μου γυναικῶν, ὡς ἡ πανσέληνος θαμβώνει τὸ φῶς τῶν μικρῶν ἀστρῶν τῆς αὐγῆς φαινόμενη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τυργετόν. Ἀλλοίμονον! τὸ αἰσθάνομαι· συνεκέντρωσα ὁ τάλας ἐπὶ μιᾶς μόνης κεφαλῆς καὶ τοὺς τριάκοντα ἔρωτας τοὺς κεκλεισμένους ἐντὸς τοῦ σεμνοτάτου χαρμίου μου!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν παρέδωσα εἰς τὸν θυρωρὸν τὰ τριάκοντα τρία ῥιπίδια καὶ μίαν πυξίδα μὲ σατοργᾶν.

Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ μεσημέριον, ἐνεδύθη σπολὴν αὐλικοῦ. Ἐβάλα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν κανάρινον σκούφον μὲ τὸ πτερόν τοῦ ὄρνέου Λεὺ-τσὶ ἐφόρεσα δὲ καὶ τὸν πλατὺν σελιναυγῆ χιτῶνα τῶν μανδρακινῶν μὲ τὰς κιτρινοχρόους ἀμαυρὰς χειρίδας· καὶ βεβαιωθείς ἀπὸ τὸν καθρέπτην μου ὅτι ὠμοιάζον τὸν νέον Τσιού, τὸν πρίγκιπα τοῦ φωτός ὅτε ἀνέστη πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Μίγγ-Τάγγ, ἐπορεύθη πρὸς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ, ὅπου εἰσῆχθη μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν.

Τὸ ἔνδυμα τῆς πόλεως τὸ ὁποῖον ἦν. Ἀλεξανδρίνα ἐφόρει τὴν ἐδείκνυε μεγαλητέραν, ἀλλ' ὁ πῶς ἦτον ὁ αὐτός· ὁ πῶς ἐκεῖνος ἔζη μὲ ἐνδελεχῆ σπασμωδικὴν κίνησιν ὡς ἡ ψυχὴ τῆς χορευτρίας νὰ ἐκλείσθῃ εἰς τὸν δεξιὸν τῆς πόδα, καὶ ἡ νέα γυνὴ νὰ ἐσκέπτετο διὰ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς αὐτῆς.

— Κύριε, μὲ εἶπε, λαβοῦσα μὲ τρόπον ἐλεύθερον τὰς χεῖράς μου. Εἶμαι ἡ εὐτυχιστάτη τῶν γυναικῶν· τὸ δῶρόν σας εἶναι πολὺτιμον, βασιλικὸν ἀληθῶς. Καθίσατε νὰ εἴπωμεν τίποτε· θέλω σὰς παρουσιάσαι τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν· θὰ ἰδῆτε ἓνα ἄγγελον.

Κοράσιον δωδεκαετῆς ζωηρὸν καὶ ἐξυπνον ὡς πύθλος ἔτρεξε κατεπάνω μου καὶ ἔφερον ἄνω κάτω καὶ τὴν σπολὴν καὶ τὸν σκούφόν μου.

— Πῶς εὐρίσκετε τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Τὴν εὐρίσκω. . . ἀδελφὴν σας· ἀπεκρίθη ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκφραστικώτατον.

— Ὁ λόγος ἐρρέθη μὲ χάριν, φίλτατε δόκτωρ!

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται, Κυρία μου, τὸ ὄρατον τοῦτο κοράσιον;

— Ὄνομα ἀκόμη δὲν ἔχει, φίλτατε δόκτωρ· περιμένει τὸν ἀνάδοχόν της κατὰ τι ἔθος θεατρικόν· ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνετε ἀνάδοχός της;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς.

— Ἐλάτε λοιπόν· εὐρέτε ἐν ὀνόματι, ὄνομα τῆς πατρίδος σας.

— Ἔστω, τὴν ὀνομάζω *Διλερί*· τὸ ὄνομα εἶναι μογγολικόν.

— Καὶ δηλοῖ;

— Φαιδρότης ὀφθαλμοῦ. Εἶν' ἐπιτυχημένον;

— *Διλερί!* ἔξαισιον! Πῶς λοιπόν! Οἱ Μογγόλοι ἔχουν ὀνόματα τῶσον μελιστάλακτα καὶ μένουν ἀκόμη Μογγόλοι! εἶναι ἀπίστευτον! Κυρία Διλερί, εὐχαρίστησον τὸν Κύριον ἀνάδοχόν σου. . .

— Τὴν προορίζετε εἰς τὸ θέατρον τὴν ὄραϊαν αὐτὴν κόρην;

— Ἄπαγε! τὴν βαπτιστικὴν σας εἰς τὸ θέατρον; ποτὲ ποτέ! Προτιμῶ χιλιάκις νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ μοναστήριον· ἡ ζωὴ τῆς κομωδοῦ εἶναι κόλασις. Ἡ γυνίσις εὐφυὴ δὲν δύναται νὰ λάμψῃ ὁ φθόνος τὴν φονεύει, ἡ διαβολὴ καὶ βραδουργία σὴν ποτίζου νυθήμερόν χιλίων εἰδῶν φαρμά-

κια. Πρέπει νὰ κάμῃς προσωπιὴν ταπεινοτάτην ἐπίσειψιν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ νὰ λάβῃς μικρόν, ἐλάχιστον μέρος εἰς τὴν παράστασιν. Μ' ὑπεσχέθησαν ἓνα μονόλογον εἰς τὸ δρᾶμα τῆς Γιζέττας, καὶ τίποτε! τὸν ἔδωκαν ἄλλοῦ. Μολοντούτο, χωρὶς περιφιλαντίαν, τὸ Κοινὸν μὲ λατρεύει ἂν καὶ ἡ Κυρία Φατμὲ θριαμβεύῃ ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἔχει καὶ τὴν προστατεύουσαν δύο μεγάλας ἐφημεριδὰς καὶ δύο μικράς. Ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὴν βραδουργίαν· ποτὲ δὲν ἐπάτησα τὴν θύραν ἐφημεριδογράφου ἢ ποιητοῦ· ἔληξεν ὁ καιρὸς τῆς συμφωνίας μου; δίδω τὴν παραίτησίν μου καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Μ' ἐκείνην τὴν θαυμαστὴν λεπτότητα καὶ δξύνουσαν τὴν ὁποῖαν τὸ πνεῦμα τοῦ Φῶς ἐχάρισε εἰς μόναν τὰς κεφαλὰς τῶν πιστῶν του, καὶ ἦτις μᾶς καθιστᾷ τῶσον καθυπερτέρους τῶν λοιπῶν θνητῶν ἠρώτησα νεωχελῶς πῶς τὴν Κυρίαν Ἀλεξανδρίναν ἀνῆσθάνετο κλίσιν πρὸς τὸν γάμον.

— Ὡ Θεὸς μου! εἶπε σταυρόνουσα τοὺς κομφούς τῆς πόδας ἐπὶ τοῦ βελουδίνου σακμίνου· ὁ γάμος δὲν μὲ τρομάζει, ἀλλ' ὁ σύζυγος! Δὲν γνωρίζετε τοὺς Γάλλους συζύγους, φίλτατε δόκτωρ· ἂ! τί ἐγώϊσταί! Νυμφεύονται μίαν ὄραϊαν γυναῖκα καὶ τὴν καθιστῶσι δούλην των, μικρὰ φροντίζοντες περὶ τῶν νόμων τῶν κειμένων κατὰ τῆς समाτεμπορίας. Ἀφοῦ τὴν βάλουν τοιουτοτρόπως εἰς τὰ δεσμά των, τὴν περιφέρουν μαζύ των παντοῦ διὰ νὰ κάμνουν τοὺς φίλους των νὰ ἐρχονται εἰς ἀπελπισίαν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐλθωμεν νὰ ζητήσωμεν τοὺς συζύγους μας εἰς τὴν Κίναν, τώρα ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ τὴν ὑπεχρέωσαν ν' ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας της εἰς τοὺς Εὐρωπαίους. Ἄ! φίλτατε δόκτωρ· δὲν εὐρίσκετε τῶσον εὐκόλα εἰς τὰ Παρίσια ἄνδρα νὰ χαρῖξῃ εἰς τὴν γυναῖκά του τριαντατρία ῥιπιδία οὕτως ἀπλῶς ὡς νὰ ἦτο μία καλημέρα. Οἱ Κινέζοι εἶναι καλοὶ σύζυγοι, Κύριε δόκτωρ;

— Ἀρνία!

— Ἀληθινά; κρίμα ὅμως νὰ ἔχουν οἱ Κινέζοι οὕτω πῶς τοὺς ὀφθαλμούς!

— Λοιπόν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐλθωμεν ἡμεῖς νὰ ζητήσωμεν τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὰ Παρίσια.

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, φίλτατε δόκτωρ, εἶσθε ἀξιολάτρευτος. Μ' ἔχετε καταδουλωμένην μὲ τὰς χάριτάς σας· ἀμνηγᾶν πῶς ν' ἀνταμείψω τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰ δῶρά σας. . . Ἀγαπάτε νὰ σὰς προσφέρω ἐν θεωρεῖον τῆς τετάρτης σειρᾶς διὰ τοὺς ἀνθρώπους σας; αὐριον παριστάνεται τὸ δρᾶμα ἢ Γιζέττα· νὰ σὰς δώσω δι' ἓνα μῆνα συνδρομὴν εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Ρουέν;

— Εὐχαριστῶ, κυρία, σὰς εἶμαι ἐπίσης εὐγνώμων ὡς ἂν ἐδεχόμην τὰς χάριτάς σας. Ἐγὼ μίαν ἄλλην χάριν νὰ σὰς ζητήσω.

— Μίαν μόνην! εἰπέτε.

— Ἐφερα μαζύ μου ἀπὸ τὴν Κίναν ἐν φύλ-

λον παπύρου καὶ μελάνην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ ἐπάρω τὴν εἰκόνα τοῦ δεξιῦ σας ποδός.

— Ἄ! τί ἰδέα Κινέζικὴ! ἀνεβόησεν ἡ χορεύτρια καγγάζουσα δυνατὰ καὶ τοῦτο ἀποκαλεῖται χάριν! Ἀνάθετε τὴν γραφίδα σας, δόκτωρ, σὰς παραχωρῶ τὸν πόδα μου. . . Θέλετε νὰ τὸν ἀντιγράψετε κατὰ φύσιν, ἢ μήπως μὲ σάνδαλον ὀδαλίσκη;

— Θέλω νὰ τὸν ζωγραφίσω ὡς ἔχει τὴν στιγμήν ταύτην.

— Ὅπως ἀγαπάτε· ἐν τούτοις ἐγὼ διασκεδάζω μὲ τὴν μικρὰν περιεργαζομένη τὰς ζωγραφίας τῶν ῥιπιδίων σας.

Ἦτο εἰς τὸ τρίτον ῥιπιδίον ὅταν ἐγὼ ἀπετελείωσα τὸν χαριέντα πόδα, τὸν ὁποῖον ἔκαμα ὀλόμοιον. Ἡ χορεύτρια ἐμβλέψασα εἰς τὸ σχέδιον ἀνέδωκε κραυγὴν θαυμασμοῦ λέγουσα·

— Ἀγαπητὲ δόκτωρ; σὲς ἀντεγράψατε τὸν πόδα μου διὰ μονοκονδυλιάς.

— Κυρία μου, περὶ ἐμοῦ ἐλέγηθ' ὅτι καὶ τὸν ἄνεμον ἤθελα ζωγραφίσαι ἂν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἴδω διαβαίνοντα· ἐξογράφησα τὸν πόδα σας, ὅστις εἶναι τοῦ ἀνέμου εὐκίνητοτερος.

— Ἄν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ οὕτω πῶς φοβοῦμαι, φίλτατε δόκτωρ, ὅτι θὰ σὰς ἐρωτευθῶ ἐγὼ ἥτις χθὲς ἔκλεισα τὴν θύραν μου πρὸς ἓνα πρίγκιπα Ἑλλῆνα καὶ πρὸς δύο τραπεζίτας.

Ἡ ἀθωότης καὶ αἰδῶς ἐδασίλευον εἰς τὴν μορφήν τῆς χορευτρίας. Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις οὕτως ἀφελῶς καὶ ἀθῶα ἠνοίξεν εἰς ἐμὲ τὴν καρδίαν της.

Ἀναχωρῶν δὲ ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ προσψάσω μὲ ἄκρα τὰ χεῖλη τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χαριτωμένης νέας, δακτύλων θελκτικωτάτων, ὡς καὶ οἱ πόδες αὐτῆς.

Ὁ Κολάος τῶν ἐξωτερικῶν μ' ἐπερίμενον εἰς τὰς πέντε διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ἐνζέ-Χύλλ καὶ Πεκίνω ἐθιμοταξίας, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξένων πρέσβεων, καθὼς διὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστήρια τῆς Σινικῆς πολιτικῆς ὡς πρὸς τὴν βασιλίτισσαν Βικτωρίαν. Διαιρούσης τῆς μετὰ τοῦ Κολάου συνδιαλέξεως τὸ πνεῦμά μου ἐπιπτεν εἰς συγχοῦς βεμβασμούς, καὶ πρέπει νὰ μ' ἐφύγαν πολλοὶ λόγοι ἀδιάκριτοι. Ὁ Τιὲν νὰ δώσῃ νὰ μοὶ φέρωσι γρήγορα οἱ βεμβασμοὶ μου μεγάλα κακὰ κατὰ τοῦ Οὐρανίου Κράτους! Ἐνῶ ὁ μέγας Κολάος τῶν Χριστιανῶν μ' ὠμίλει, ὁ ἰδικός μου νοῦς ἦτο εἰς τὸν πόδα τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ. Ὁ πῶς αὐτός, θὰ τὸ ἰδῆς, ἔχει νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸ Πεκίνον.

Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον μοὶ ἐνεχειρίσθη γραμμάτιον μοσχοβόλον, τοῦ ὁποῖου ὁ χάρτης ἀπεμμεῖτο τὰ δύο πτερὰ τῆς χρυσαλίδος. Ἐνδιελάμβανε δὲ τὸ γραμμάτιον ταῦτα·

«*Φίλτατε δόκτωρ!*

«Λέγουσιν ὅτι ἐφέρετε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας πλῆθος σινουργῶν ἀξιοπεριέργων πραγμάτων. Ἡ Διλερί, ἡ ὄραϊα σας βαπτιστικὴ τὴν εὐρεν ἠδονὴν εἰς τὰ ῥιπιδία σας, ὥστε θέλει νὰ γνωρίσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς θησαυροὺς τοῦ ἀναδόχου της. Παιδικὴ φαντασία! Ὑπεσχέθη νὰ τὴν φέρω αὐριον πρὸς ὑμᾶς περὶ τὴν μεσημβρίαν.

«Ἡ βαπτιστικὴ σας σὰς δίδει τὸ μέτωπον εἰς ἀσπασμόν, ἐγὼ δὲ σὰς θέτω εἰς τοὺς πόδας μου.

»ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΣΑΙΝ ΦΑΡ.»

Γνωρίζεις, ἡγαπημένε μου Τσίγγ-Βιτ-Χερί, ὅτι δὲν ἔλαβον πολλὰ τῶν σινουργῶν τούτων μικρολογημάτων μας. Ἐπρόβλεψα μόνον ὀλίγα δῶρα διὰ τοὺς Κολάους καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς. Πλὴν κατὰ καλὴν τύχην ὅτε ἔλαβον τὸ γραμμάτιον τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας οὐδὲν σινουργές εἶχεν ἐξέλθει ἐπὶ τοῦ οἴκου μου. Μολαταῦτα εὕρισκον ὅτι ὅσα εἶχα δὲν ἦσαν ἄξια νὰ τιμηθῶσι μὲ τὰ βλέμματα τῆς θείας χορευτρίας. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ γείνω πλουσιώτερος ἀφ' ὅ, τι ἦμην.

Λαβὼν ἀκριβεῖς ὀδηγίας διευθύνθη εἰς τοῦ Δάρβου, ὁδὸς Ῥιγελιέως καὶ εἰς τοῦ Γάμβρα, νέα ὁδὸς Καπουκίνων, ἐμπόρων περιφήμων διὰ τὰ σινουργῆ των. Ἠγόρασα λοιπόν δύο παραπετάσματα, μίαν παγῶσαν ἐκ φυράματος ὀρύζης, δύο πυξίδας μοσχοκάρφια, δύο συσκευὰς φαρμακείων διὰ τὴν τράπεζαν, μίαν θερμοσφύρη τῶν χαρμίου διὰ τὸ τεῖ, μίαν τράπεζαν καμφορᾶς, μὲ ἐγκολλημάτα κυπαρίσσου, τέσσαρας Μανδραρίνους ἀπὸ ἀργίλον, δώδεκα σάνδαλα γυναικεῖα, ἓνα ἄββακα διὰ τοὺς πραγματευτάς, ἐν ὄργανον ἰὸ μὲ τὸ ῥόπτρον του, δύο φύλλα τὰμ τὰμ, ἐν σκιαδίων, δύο μασσητοὺς λέοντας, ἐν ὄχημα τοῦ αυτοκράτορος Τσιέγγ-Λόγγ.

Νὰ μὴ σὲ εἰπῶ πολὺ, ἀλλὰ τὸ ἦμισυ τῶν σινουργῶν τούτων ἦσαν κατασκευασμένα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Πρὸ πάντων διήγειρε τὴν δυσπιστίαν μου τὸ αυτοκρατορικὸν ὄχημα, ἀλλ' ἡ παραποίησις ἦτο ἐν γένει ἐπιτυχής, καὶ μόνον ὀφθαλμὸς Μανδραρίνου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ γνήσιον ἀπὸ τὸ ψευδές, ὥστε δὲν ἐπέμεινα πολὺ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, καὶ ἔδωσα μίαν ποσότητα ὑπέρογκον τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδας λίαν.

Ὅταν ἀνέτειλεν ἡ ἄλλη ἡμέρα, ὅλας τὰς πρωῖνὰς ὥρας ἐξώδευσα τακτοποιῶν καὶ συναρμολογῶν τοὺς θησαυροὺς μου, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ὅλον τι εὐάρεστον εἰς ὄρασιον. Τί εὐτυχία, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν κατηξίον νὰ μὲ δείξῃ διὰ τοῦ ποδός της τὸ ὄραϊώτατον τῶν σινουργῶν τούτων καὶ νὰ μ' εἴπῃ, ἀγαπητὲ δόκτωρ, δότε με τοῦτο διὰ τὸν κοιτῶνά μου.

Τέλος πάντων ἦλθεν ἡ δωδεκάτη καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη. Ἡ πόλις τῶν Οὐρί θέλει καταστραφῆ ἓνα καιρὸν, ὅτι ἐλησμόνησε νὰ δώσῃ αὐτὴ τὰ γενέθλια εἰς τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίναν Σαὶν Φάρ! Τὸ παρθετικὸν της κάλλος μὲ ἄφρην ἐμβρόντη-

τον, ὠδήγει ἡ θεία χορεύτρια ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν ἀδελφίδα τῆς βίψασα δὲ εἰς τὴν πρώτην παρατυχοῦσαν καθέδραν τὸ σάλιον καὶ τὸ θεριστήριον τῆς, μού ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ περιεστρεφομένη ἐπὶ τοῦ ποδὸς πρὸ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ αὐτῶν μὲ φωνὰς θαυμασμοῦ. αἰτινες ἔφθονον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Τελευταῖον μὲ εἶπε·

— Φίλτατε δόκτωρ, τώρα μεταμελοῦμαι ὅτι ἔφερα ἐδῶ τὴν βαπτιστικὴν σας, ὅ,τι ἰδεῖ τὸ θέλει καὶ καλὰ. Ἄ! τὰ παιδιὰ, τὰ παιδιὰ! ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὰ δείχνῃ τις τὸ παραμικρόν. Πλὴν εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι κ' ἐγὼ αὐτὴ ἔγιναι ὡς παιδί βλέπουσα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματά σας. Ἄν δ' ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω ἐν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἤθελα λάβει κανὲν ἀπὸ φόβον μὴ μεταμεληθῶ κατόπιν, ὅτι κακῶς ἐξέλεξα.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ σταχυμυλιαν καὶ τόσῃν εὐστροφίαν λόγου προεκτείνουσα ἐνταυτῶ τὸν δεξιὸν πόδα ἐξω τῆς βραχυτάτης ἐσθῆτος, ὥστε νὰ δελεάσῃ καὶ τὸν ἐναρετώτερον λάμαν τοῦ Λόγγ-Χίγγ.

— Κυρία μου, τῆ εἶπον· ἐγὼ νὰ σὰς εὕρω τρόπον νὰ μὴ λάβῃτε ἀνάγκην ἐκλογῆς.

— Πῶς; πῶς; νὰ ζῆτε, φίλτατε δόκτωρ, διδάξετέ με αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πλὴν μ' ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν μεταχειρισθῆτε. . . τὸ ὀρκίζεσθε;

— Ὀρκίζομαι.

— Ἐὰ ἐμμένετε εἰς τὸν ὄρκον σας;

— Ἐὰ ἐμμένω.

— Λοιπὸν! Κυρία, λάβετέ τα ὅλα.

Ἡ χορεύτρια ἀνύψωσε μετὰ χάριτος πολλῆς τοὺς δύο βραχίονας, ἔρριψεν ὑπτίαν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, κατεῖδα τὸν ἀλαβαστήριόν τῆς λαϊκὸν βράζοντα ὑπὸ γέλωτος σφοδροῦ καὶ σπασμωδοῦντα ὡς ὁ λάρυγγις πτηνοῦ κελαδοῦντος ἄσμα εὐδαιμονίας.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τοὺς σπανίους ἀνεφώνησε· ἀφοῦ ἀποθάνῃ πρέπει νὰ τὸν βαλσαμώσουν. Πῶς! φίλτατε δόκτωρ, δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὰς γυναῖκας; ἀγνοεῖτε εἰς ὅποιον κίνδυνον ἐκτίθεσθε; ἂν τώρα ἔπαιρνα μὲ τὰ σωστὰ τὸν λόγον σας;

— Τότε θὰ ἔλεγα ὅτι εἴσθε γυνὴ εἰξεύρουσα νὰ φιλάττῃ τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὄρκους τῆς.

— Ὅχι, ὄχι! ἄς λείπουν οἱ ἀστεῖσμοί· ὁ καλὸς μου δόκτωρ ἤθελε νὰ μὲ δοκιμάσῃ.

— Ποσῶς ὀμιλῶ, σὰς λέγω, σπουδαίως· ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα εἶναι ἰδιὰ σας· ἐγὼ δὲν ἔχω κάμμιναν πλέον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν.

— Τότε λοιπὸν σεῖς εἴσθε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας μεταμορφωμένος εἰς Κύριον. Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!

— Εἶμαι, ἀνέκραξα πίπτων πρηγῆς εἰς τοὺς πόδας τῆς, εἶμαι εἰς ἀπλούς θνητὸς λησμονήσας

τὴν σοφίαν του ἐνώπιον τῆς οὐρανοῦ σου καλλουῆς!

— Ἐπάνω, φίλτατε δόκτωρ, ἐπάνω· τί κάμνετε! εἶπεν ἡ χορεύτρια μὲ πρόσωπον ἀναλαβὸν διὰ μιᾶς ἦθος αὐστηρόν. Μὴ δὰ τρέλλαις ἐμπρὸς εἰς τὴν βαπτιστικὴν σας! τί θὰ εἶπῃ αὐτὸ τὸ παιδί ὅπου σὰς βλέπει; Θέλετε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπειτα νὰ λέγῃ ἄλλ' ἄντ' ἄλλων; Δὲν ἔτυχε ποτὲ ν' ἀναγνώσῃτε τὰ *Τρομερὰ Παιδιά* τοῦ Γαβαρνῆ; Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ ἀθῶα; Εἶναι ἀστυνομικοὶ κατάσκοποι!

— Ἀνηγέρθην κατατεθοροβημένος, δικαιολογούμενος ὡς ἡδυνάμην. Ἡ ὄργη τῆς χορευτρίας ἐφάνη πραῦνομένη, μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ στενάζουσα ἐκ βάθους ψυχῆς.

— Ἄ! τῆ ἀληθεία, εἶπεν, ἂν εἶχα ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα εἰς τὸ δωμάτιόν μου θὰ ἤμουν εὐτυχιστέρα τῆς σουλτάνας Βαλιδῆς.

— Ἀπόψε, Κυρία μου, ἡ Σινικὴ συλλογὴ μου θὰ ἦναι εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ἄν ἔχη οὕτω, φίλτατε δόκτωρ, ὑπάγω νὰ τῆς ἐτοιμάσω τόπον. Ἦθελα ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκ τῶν σπανίων, ἢ ὑπόσχεσιν σας νὰ ἦναι σπουδαία, ἂν ὄχι ἄλλο διὰ νὰ ἐντροπιάσετε τοὺς Παρισίους. Θέλετε νὰ πάρετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδός; μὴ συστέλλεσθε! Ἐπειδὴ τί θὰ τὸν κάμτε τὸν ἕνα μόνον πόδα· χρειάζεται νὰ ἔχετε καὶ τὸν ταῖριόν του.

— Κυρία, δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς τὸ ζητήσω.

— Ἄ! Ἐγὼ εἶμαι γενναία, ἐγὼ δὲν θέλω τὰ πράγματα νὰ γίνωνται μισά.

— Ὡ χάρις! ὦ ἀγαθότης! Κυρία μου, ὄχι τὰ μηδαμινὰ ταῦτα πράγματα, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ θέσω εἰς τοὺς πόδας σας ὅλην τὴν παγὸν τῆς ἐνορίας Βαί-Λο-Τσίγγ, τὴν ἔχουσαν τὰς μὲν βάσεις ἀπὸ φαρφουρίον, τὰς δὲ κεραμίδας ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

— Κακὴ δουλειὰ δι' ἐμὲ δὲν θὰ ἦτο, βεβαιώθητε· μάλιστα αἱ χρυσαὶ κεραμίδες. Ὁ πῶς μου εἶναι καλὰ οὕτω πῶς; πιάσετε, δὰ, καὶ δὲν εἶναι ἄγρια λείψανα!

— Ἡ ζωγραφία μου ἐτελειώσε, Κυρία· ἡ εὐγνωμοσύνη μου δὲν θέλει τελειώσῃ ποτέ. Αὐριον δύναμαι νὰ ἔλθω νὰ σὰς προσφέρω τὰς ὑποαλίσεις μου;

— Αὐριον. . . ἀλλ' αὐριον εἶναι ἡμέρα ἀποφράς· ἔχομεν χορὸν, πέντε ὠρῶν χειροκροτήσεις. . .

— Μεθαύριον;

— Μεθαύριον. . . ἀλλ' εἶναι Σάββατον· γευματίζω εἰς τῆς μαμμᾶς τὰ Σάββατα. . . τὴν Κυριακὴν εἶμαι ἐλευθέρη, εἰς τὰς διαταγὰς σας. Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς Βερσαλλίας; νὰ πῶμεν καὶ γάλα εἰς τοῦ ἀγροφύλακος; Εἰξεύρω ἐκ στήθους στίχους τινὰς εἰς τὰς Βερσαλλίας· νὰ σὰς τοὺς εἰπῶ.

Λαμπρὸν παλάτιον λαμπροῦ μονάρχου Βερσαλλίας, Μακραὶ δένδροστοιχίαι,

Εἰς τὴν Ποίην τὸ Πεκινόν

Σιουρρη εἰς τιμὰς ὀρισμένας.

Ἐρρίψα ἐν βλέμμα εἰς τὰ ὑπὸ τὰς ὑάλους δειγμάτα, κ' εὐκόλα ἀνεγνώρισά τινα τῶν παλαιῶν μου δώρων.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ νὰ μάθω τὴν ὀρισμένην τιμὴν τῶν πραγμάτων μου καὶ νὰ τὰ ἐξαγοράσω, ἂν ὁ πωλητὴς δὲν ἦτο πολὺ ἀπαιτητικὸς.

Κραυγὴ ἀκουσία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λάρυγγός μου· ὁ πωλητὴς ἦτο γυνὴ νέα· ἦτο ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαῖν Φάρ.

Ἦμεινα ἐμβρόντητος, ἀκίνητος ὡς ὁ συμπατριώτης μου ὁ φαρφούρινος, ὁ παλούμενος πλησίον μου. Ἄλλ' ἡ χορεύτρια ἐχαμογέλασε γλυκὰ, καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ ἐν κέντημα τὸ ὅποιον εἶχεν ἀνά χειρας, μὲ εἶπε μὲ φλέγμα ἀμίμητον.

— Καλῶς ὀρίσατε, φίλτατε δόκτωρ! χαίρω ὅτι μὰς ἐνθυμείσθε κ' ἤλθετε νὰ μὰς ἰδῆτε. Κυτάξετε· ἔχομεν τίποτε τῆς ὀρεξείως σας; ἢ βαπτιστικὴ σας ἔχει Ἰλεραῖς. Καθ' ἡμέραν ἐρωτᾷ διὰ τὸν ἀνάδοχόν τῆς, ἢ ὠραῖα αὐτὴ Διλερί.

— Ἐσταύρωσα τὰς χεῖρας καὶ ἔσεισα τὴν κεφαλήν· παντομίμα, τὴν ὅποιαν εἶδα εἰς ἐν μελόδραμα, καὶ ἦτις σημαίνει ἄτιμε.

Ἡ Κυρία Σαῖν Φάρ μ' ἐκύτταξε λοζὰ, ἐσήκωσε τοὺς ὄμους, ἔκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας μίαν ἐρυθρὰν κλωστήν, καὶ μ' εἶπε.

— Ἀλθινα, φίλτατε δόκτωρ, δὲν εἰξεύρετε δὰ! ὑπανδρεύθηκα. Εἶμαι νόμφη τώρα δεκαπέντε ἡμερῶν, εἶμαι Κυρία Τελαμών. Θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν ἄνδρα μου· θὰ ἰδῆτε ἕνα ὠραῖον ἄνθρωπον· ἡ κεφαλὴ σας φθάνει τὴν ζώνην του ἂν σταθῆτε ἐπὶ τῶν ὀνύχων. Ἰδοῦ τον, ἔρχεται.

Ἐχαιρέτισα μὲ τρόπον ἀπότομον κ' ἐξῆλθον μὲ παροξυσμὸν θυμοῦ, τὸν ὅποιον ἐμετρίασα ἐνθυμηθεὶς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀλθινοῦ ἢ ὑποκεκρυμμένου συζύγου ἐκείνου ἤρκεσε διὰ ν' ἀναγνωρίσω τὸν λεγόμενον σκηνογράφον τὸν προσκαλέσαντά με νὰ ἰδῶ τὸ περίπτερόν του εἰς τὰ παρασκήνια. Ἐνόησα ὅτι ἔγιναι θῦμα καταχθονίου σκευωρίας, ἀλλὰ τί ἡδυνάμην νὰ πράξω;

Μετὰ δεκαπέντε περίπου ἡμέρας ἐνεδύθη ἐνδύματα διαφορετικὰ, κ' ἔλαβον τὴν ἀσύγγνωστον ἀδυναμίαν νὰ ὑπάγω πρὸς τὰ θαμβώματα νὰ κόψω γύρους ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν πραγματειῶν μου διὰ νὰ ἰδῶ τελευταίαν φορὰν τὸ ἀνάξιον εἶδωλον τῆς λατρείας μου.

Ὁ κολοσιαῖος σύζυγος ἐκαθάριζεν ἕνα μανδάρινον φαρφούρινον καὶ τὸν ἤκουσα νὰ μουρμουρίζῃ τοὺς φρικτοὺς τούτους λόγους·

— Ἄν ὁ κουρονόμουκλος αὐτὸς δόκτωρ ἀποτολήσῃ νὰ πατήσῃ ἄλλην μίαν φορὰν ἐδῶ, τὸν φονεύω. τὸν γεμίζω ἄχυρα, καὶ τὸν πουλῶ ἰβουδοβίκα.

Αἱ! ἀπόφασις! δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἔκτρομα

Πῶς ἀγαπῶ ἔτ' ἀ καθὰ καὶ σκερὰ νερά σας
Νὰ βλέπω ζωγραφισμένα διπλά τὰ μάμαρά σας.
Πῶς ἀγαπῶ . . .

Λοιπὸν τὴν Κυριακὴν σύμφωνοι· ὁ λόγος μας λόγος. Ὡ! πόσῃ ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς! Τὸ ὄχημά μου τὴν Κυριακὴν τὸ μεσημέρι θὰ ἦναι εἰς τὴν θύραν σας. Εἶμαι ἀκριβῆς ὡς ὠρολόγιον τοῦ Βρεγουνέτου. Χαίρετε!

Μὲ πόσῃ ἀνησυχίαν ἐπερίμενα τὴν πανευδαίμονα ταύτην Κυριακὴν ἦτις μ' ὑπέσχετο τηλικαύτην μακαριότητα! Μ' ἤρχετο νὰ συντρίψω ὅλα τὰ ὠρολόγια, ὅτι ἐφαίνοντο συνομόσταντα ὅλα ὁμοῦ νὰ καταστήσωσιν αἰώνιον ἐκεῖνο τὸ Σάββατον. Ἄλλ' ὅσον ὁ καιρὸς καὶ ἂν δὲν θέλῃ, αἱ ὄραι πρέπει νὰ παρέλθουν. Τὴν Κυριακὴν ἤλθον αἱ δέκα, ἤλθον αἱ ἑνδεκα, ἐπέρασεν ἕνας ἐτι αἰὼν κ' ἐσήμανε τὸ μεσημέριον.

Ἦμην εἰς τὸν ἐξώστην καταβιβρώσκων μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὅλα τὰ διαβαίνοντα ὄχηματα. Εἰς τὰς ἐξ ὄλαι αἱ ἄμαξαι καὶ τὰ δίτροχα τῶν Παρισίων εἶχον διαβῆ ἀπ' ἐμπροσθέν μου, καὶ ἤμην μόνος!

Μολαταῦτα ἔλαβον τὴν ἀνδρείαν νὰ περιμείνω τὴν αὐριον.

Ἄμα ἡ πρώτη κατάλληλος εἰς ἐπίσκεψιν στιγμὴ ἔφθασεν, ἔδραμον εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Σαῖν Φάρ. Εἰς θυρωρὸς μετ' ἐμβριθείας σκαπτικῆς, μ' εἶπεν· ἡ Κυρία Σαῖν Φάρ εἶναι παγαμμένη εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πότε ἐπιστρέφει; ἠρώτησα μὲ φωνὴν θνήσκοντος.

— Τὸ Πάσχα, πρῶτα ὁ Θεὸς, ἢ τῆς ἀγίας Τριάδος· ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς.

Ἀναχωρῶν ἤκουσα ἐξοπίσω μου μουσικὴν ἐναρμόνιον γελῶτων καὶ καγγασμῶν τονισθεῖσαν ἀπὸ μίαν ἐταιρίαν θυρωρῶν τῶν Παρισίων.

Περὶ τῆς κυρίας Σαῖν Φάρ οὔτε φωνὴ πλέον οὔτε ἀκρόασις. Καθ' ἑσπέραν βσάκις ἦτο ὅπερα ἐπήγαινα εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔχρυνε πλέον, τὸ ὄνομά τῆς ἐξέλειπεν ἀπὸ τὰ θεατρικὰ προγράμματα, ὡς τὸ σῶμά τῆς ἀπὸ τὸν οἶκόν τῆς.

Ἐδυνάμην δὲ νὰ ἐξευτελίσω εἰς τόσον τὸ ἀξιώματά μου, ἀντιπρόσωπος ἐγὼ τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους, ὥστε νὰ περιέρχωμαι ψωμοζητῶν εἰδήσεις περὶ μιᾶς χορευτρίας; τί ἤθελεν εἰπεῖ καὶ στοχασθῆ περὶ ἐμοῦ ὁ μέγας Κολάος τῶν Ἐξωτερικῶν; Ἀνάγκη ἦτο νὰ πάρω τὴν ὑπομονὴν καὶ νὰ σιωπήσω· ἐπῆρα τὴν ὑπομονὴν κ' ἐσιώπησα.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀποφράδα Κυριακὴν, διέβαινον μακρὰν καὶ πλατείαν ὁδὸν πῆς ὁποίας ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα. Ἐχω δὲ τὴν συνήθειαν ν' ἀναγινώσκω τὰς ἐπιγραφὰς τῶν πωλητῶν. Μία ἐξ αὐτῶν ἢ ἐξῆς μ' ἔλαμεν ἐντύπωσιν.

αυτό τῆς καλλονῆς· ναί! θά φανῶ ἀνὴρ καὶ σφόδρα· θά φέρω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν μου, καὶ μετ' ὀλίγον θά μ' ἐπανίδῃς ἄξιον σου, ὡς πόλις ἱερά τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη φωτίζει τόσον ἐρωτικά μὲ τὰς ἀκτῖνάς της, ὅταν τὸ ἱλαρὸν ἄστρον ἐπιχρῆμαται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τυργατὸν ὡς ἀργυροφάντος φανὸς τοῦ Ναγλίν.

Τὸ πνεῦμά μου τώρα εἶναι ἥσυχον, ἡ καρδία μου ἐλαφρὰ ὡς πᾶν τὸ κενόν. Πηγαίνω ν' ἀφήσω τὴν ὑγίαν εἰς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ νὰ διορθώσω ὅλα τὰ διπλωματικά λάθη ὅσα ἔκαμα ὅτε μὲ καταδίωκεν ὁ παῦς τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαιν Φάρ.

Ὁ δόκτωρ "I
ΜΕΡΥΣ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.

ΠΕΡΙ ΡΥΤΙΔΩΝ

Ὡς διαφέρει ἀστὴρ ἀστέρως, οὕτω καὶ ρυτίδες διαφέρουσι ρυτίδων. Αἱ κυρίως λεγομένη ρυτίδες προέρχονται ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ γήρατος. Διὸ πρέπει νὰ διακρίνωμεν αὐτῶν τὰς λεγομένας θηλυιδώδεις, αἵτινες πολυαριθμῶταται οὕσαι εἶνε ὁραταὶ μάλιστα κατὰ τὰς θηλάς ἢ τὰς βράχας τῶν δακτύλων, καὶ ὧν αἱ σπειροειδεῖς γραμμὲς ἐκτείνονται καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας πολλὰ τῶν γραμμῶν τούτων μετασχηματίζονται εἰς καθ' αὐτὸ ρυτίδας. Μετὰ ταύτας ἔρχονται αἱ ἀρθρικοί, φαινόμενοι ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἀρθρώσεων ἢ κλειδώσεων. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τῆς χειρὸς, παραδείγματος χάριν, εἶνε καταφανεῖς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἤδη ἡλικίας. Κατὰ τρίτον δὲ λόγον ὑπάρχουσι αἱ μεϊκά, γεννόμεναι ἐκ τῆς συνήθους συστολῆς μυῶν τινῶν, καὶ οὕσαι κάθεται ἐπὶ τὴν φορὰν τῶν ἰνῶν τῶν. Αὐταὶ δ' αἱ ρυτίδες γίνονται καταφανέστεραι καθ' ὅσον τὸ δέρμα λεπτύνεται καὶ ἀποβάλλει προϊούσης τῆς ἡλικίας τὸν πιμελωδῆ ἴστρον, ὅφ' οὗ εἶνε ἔσθωθεν ὑπεστρωμένον. Αὐταὶ δὲ εἶνε αἱ καθ' αὐτὸ ρυτίδες τοῦ γήρατος, ἀναφανόμεναι κατὰ τὸν κανθὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὰ βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Παῶν τῶν ρυτίδων τούτων πλείστου λόγου ἄξιαι εἶνε αἱ τοῦ μετώπου. Ὁ Δάρβιν ἐπιμελῶς ἐξετάσας τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν κλαυμῶν, τοῦ γέλωτος, τοῦ φόβου, τῆς ὀργῆς, ὧν ἡ ἐκφρασις ἐπαναλαμβάνομένη προσδιορίζει τὸ σχῆμα, τὴν ἔδραν καὶ τὴν φορὰν τῶν συνήθων ρυτίδων.

Υπάρχουσι δὲ καὶ ρυτίδες διακριτικαὶ ἢ χαρακτηριστικαὶ, οἷον αἱ κάθεται αἱ χαρακτηρίσαι ὑπὸ τῆς πολλῆς προσοχῆς ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς συνεχοῦς μερίμνης καὶ ἐνασχολήσεως τῶν ἐργατῶν, αἱ τῆς λύπης ρυτίδες αἱ ἀναφανόμεναι ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπεράνω τῶν βλεφάρων καὶ τῆς ρίζης τῆς ῥινός, γραμμῆ τις καμπύλη, ἢ παραμοιάσαν πρὸς πέταλον ἵππου. Προέρχονται δὲ αὐταὶ

ἐκ τούτου ὅτι ἡ λύπη ρυτιδοῖ τὸ μέτωπον ἐγκαρσίως κατὰ τὸ μεσαῖον μέρος μόνον, ἐν ᾧ ταύτοχρόνως αἱ ὀφθαλμικαὶ λεγομένη τὴν τριτοδαῦσαι καθέτως συμπλησιάζουσαι τὰ βλέφαρα. Τοιοῦτον ἔστω τὸ μέτωπον τοῦ Γαλιλαίου καὶ πάντων τῶν καταδιωχθέντων σοφῶν ἀνδρῶν.

Ἡ χαρὰ τοῦναντίον ἀνοίγει ὡς κοινῶς λέγομεν, τὸ πρόσωπον καὶ ὁ σιγῶς γέλως ρυτιδοῖ τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐκδηλουμένης τῆς λύπης, τὸ μέρος τοῦτο μένει λείον καὶ ἀνευ τινὸς πτυχῆς. Τοῦ δὲ παρωρωγεμένου ἀνθρώπου αἱ ἐγκάρσιαι ρυτίδες γίνονται λοξαὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς ῥινός.

Καθ' ὅλου δὲ ὅσον τις μᾶλλον συνορροῦται τόσον καὶ μᾶλλον κυριεύεται ὑπὸ τῆς λύπης, διαλογίζεται δυσάρεστα καὶ λυπηρὰ, ἐπισπεύδει τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐμφάνισιν τῶν αὐλάκων τούτων, αἵτινες οὐδέποτε πλέον ἐξαλείφονται. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ φαιδρῶν εἶνε ἥττον ὑποκείμενοι εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα τοῦ προῦρου γήρατος. Πάντοτε σχεδὸν ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης συνοδεύεται ὑπὸ τινος εὐσκαρίας· παρατηρήθη δὲ ὅτι οἱ σωματώδεις καὶ παγεῖς ἄνθρωποι ρυτιδοῦνται βραδέως καὶ ὀλίγον.

Γενικῶς ὁμολογεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ὀλίγον κοιλιδόουλοι. Ἡ κλίσις αὐτῆ τοῦ εὐμόρφου φύλου ἐξαρτᾶται πως καὶ ἐκ τῆς φύσεως, διότι ἡ καλοσφάγια, ὀφείλομεν νὰ το εἴπωμεν, εἶνε εὐνους πρὸς τὴν εὐμορφίαν. Εἶνε ἀληθῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι διαίτα εὐτακτος, λεπτή καὶ πεφροντισμένη ἀναγκαστικῶς ἐπὶ πολὺ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ γήρατος σημεῖα, καθίστησι τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπροτέρους, τὸ δέρμα ἀπαλότερον καὶ ζωηρότερον καὶ τοὺς μῦς ἰσχυροτέρους. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βέβαιον ὅτι αἰτία τῶν ρυτίδων εἶνε ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν, οὐχ ἥττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ εἰξεύροντες νὰ τρώγωσιν ἢ κοινότερον εἰπεῖν οἱ καλοσφάγια εἶνε συγκριτικῶς δέκα ἔτη νεώτεροι τῶν ἀγνοούντων τὴν τέχνην τοῦ τρώγειν.

Λοιπὸν ὁ θέλων ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν ρυτίδων, ὀφείλει νὰ ἐξοστράκισῃ πᾶσαν λύπην καὶ πᾶσαν μερίμναν, πάντα θλιβερὸν διαλογισμὸν, πᾶσαν σπουδαίαν σκέψιν, νὰ ζῇ φαιδρὸς καὶ νὰ ποδεχῆται μετὰ ψυχικῆς εὐσταθείας καὶ γενναιοῦτος τὰς τῆς παλιντρόπου Τύχης περιπετείας, εἴτε χαρμωσοῦς εἴτε λυπηρὰς, καὶ νὰ ἐπιμελῆται πάσῃ δυνάμει ὅπως παχυνθῇ μὲν ἐὰν εἶνε ἰσχνός, μὴ γείνη δὲ ἰσχνός ἐὰν εἶνε πως εὐσαρκός.

Ἡ διηκριβωμένη ἐπιμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπαναλαμβάνομένη καθ' ἑκάστην καὶ μετὰ δεξιότητος καὶ τέχνης, δύναται καὶ αὐτὴ νὰ ἀναγκαστικῶς τοὺς φοβερούς τούτους τῆς εὐμορφίας πολεμίους. Αἱ σιγαὶ λούσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος συνιστῶνται ὡς ὠφελιμώταται καὶ δραστηριώταται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Καθ' ὅλου δὲ τὰ ἄριστα καὶ τὰ μόνα εἰδικῶς κατὰλληλα πρὸς ἀναγκαστικὴν ἢ ἐξασθενῶσιν τῶν φοβερῶν ἐπιχειρῶν τοῦ χρόνου εἶνε ἀκριβῆς τήρησις τῶν τῆς ὑγιεινῆς παραγγελμάτων, τακτικὸς βίος, ἡρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἡθικὴ ἀκρα, εὐζωία κτλ. κτλ.

Ἄλλὰ δυστυχῶς τὰ πλείστα τῶν μέσων τούτων δὲν πωλοῦνται ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ δὲν δύναται πᾶς ἄνθρωπος νὰ τα εὕρῃ καὶ τα μεταχειρισθῇ. Διότι μόνη ἡ θέλησις δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον φαιδρὸν καὶ ἀμέριμον. ***

ΠΤΩΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐσγάτως ἀπεθίωσεν ἐν Λονδίῳ ὁ βαρῶνος Λιονέλ Ῥότσιλδ ἀφῆσας περιουσίαν 13 ἑκατομμυρίων στερλινῶν, ἢ 325 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἡ περιουσία αὐτῆ εἶνε κατὰ 160 ἑκατομμύρια μεγαλητέρα τῆς τοῦ Μέγερ Ῥότσιλδ καὶ κατὰ 175 ἑκατομμύρια μικροτέρα τῆς τοῦ βαρῶνου James Ῥόσχιλδ, τῶν Παρισίων. Ἐὰν εἰς τὰς περιουσίας ταύτας προστεθῇ καὶ ἡ τοῦ ἐν Βιέννῃ Ῥόσχιλδ, τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας ταύτης συμποσοῦται εἰς ἕν καὶ ἡμισυ περὶπου δισεκατομμύριον. Ἡ ἐτήσια πρόσοδος ἐπομένως τῆς ὅλης περιουσίας εἶνε: 75 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος, 6,250,000 κατὰ μῆνα, 208,333.33 καθ' ἑκάστην, 8,680.55 καθ' ὥραν καὶ 144.67 κατὰ λεπτόν. Κυρία Μ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ* — ΕΙΣ ΒΕΛΛΑΓΙΟΝ (Περὶ τὴν λίμνην τοῦ Κόμου).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουνίου 1879.

Εἶσαι κατενθουσιασμένη, μοῦ γράφεις, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὸν ἐνθουσιασμὸν σου, καὶ θά τὸν ὑπέθετα, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔγραφες. Φαντάζομαι δὲ ποῦ θ' ἀναβῇ ὁ ἐνθουσιασμός σου αὐτός ἀκόμη, ὅταν σιγὰ σιγὰ περιπλεύσῃς ἀνέτως, ὄχι δι' ἀτμοκινήτου ἀλλὰ διὰ μικρᾶς λέμβου, τὴν λίμνην ὀλόκληρον, ἢ περιέλθῃς ἀνέτως τὰς ὄχθας τῆς, καὶ ἐπισκεφθῇς καὶ θαυμάσῃς τὰς μαγευτικὰς ἐκεῖνας ἐπαύσεις, αἵτινες κοσμοῦσι τοὺς χλοερούς της λόφους. Τότε θά ἴδῃς... — δὲν ἐξασκοῦσθῶ, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θά θυμώσῃς ὡς ἐθύμωσες ἄλλοτε κομμικώτατα, ὅτε μὲ κατελάμβανεν—ἐνθυμείσαι;—ἡ σκατανικὴ ἐπιθυμία νὰ σοῦ διηγοῦμαι τὸ τέλος μυθιστορημάτος, οὕτινος σὺ ἀνεγίνωσκας τὴν ἀρχήν. Ἄς ἔλθω λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας μας, καὶ ἄς ἀφήσω τὴν Ἰταλίαν σου. Ἄς ὑποταχῶ ἐκούσα ἄκουσα εἰς τὸν φοβερὸν σου ἐγνώσμον, ὅστις δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰς ἐκ τῆς ζενιτείας ἀπολαύσεις, ἀλλὰ θέλει ὡς καρύκευμα ἐβδομαδιαῖον καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰδήσεις, καὶ τὰς θέλει εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς. Εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς! Αὐτὸ δὲ εἶνε! Ἡξέυρεις ὅτι κατήντη-

σες τυραννικῆ; Δὲν θέλεις, λέγεις, νὰ σοῦ ἀναφέρω τὰ δυσάρεστα τῶν Ἀθηναίων, οὔτε νὰ ἀκομίζω τὴν εὐφραν μου—εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην—εἰς τὰς ἐλλείψεις τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης· τὰς γνωρίζεις, λέγεις, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὰς λησμονήσῃς. Δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐταξείδευες, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῶν μικρῶν μας ἀσχημῶν, καὶ ν' ἀτενίζῃς μόνον μακρόθεν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὠραῖον στενογράφημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξωγραφῆθη διὰ νὰ βλέπεται μακρόθεν. Σοῦ ταραττεῖ, γράφεις, τὰ νεῦρά σου, ἢ, ἔστω καὶ ἀνώδυνος καὶ ἀθῶα κακολογία· σ' ἐμποδίζει νὰ χωνεύῃς τακτικὰ τὰ ὠραία ἐλθετικά χαμαικέρασα, ἅτινα παραθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης σου ὁ προγαστωρ σου καὶ φαιδρὸς ξενοδόχος, καὶ τέλος πάντων, kurz und gut, ὡς λέγει πάλιν ὁ γερμανός σου ὑπερέτης, θέλεις νὰ σοῦ γράφω τὰ ὠραία πράγματα τῶν Ἀθηναίων, τὰ εὐχάριστα μόνον καὶ τὰ ἱλαρὰ, διότι αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγίαν! Ἐχεις ἐν μέρει δίκαιον. Ταξειδεύεις χάριν Θεραπείας—νοσήματος ὅπερ ἀγνοεῖς καὶ σὺ ὡς τὸ ἀγνοοῦσι καὶ οἱ ἰατροὶ σου, ἀλλ' ἀδιάφορον—, καὶ ἐννοεῖς, πολὺ λογικῶς καὶ συνεπῶς, νὰ ἀποτελῶσι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ μου μέρος ὀλοκληρωτικῶν τῆς Θεραπείας σου· τρεῖς τῆς ἐβδομάδος λουτρά, πᾶσαν πρωτὴν τυρόγαλα, δύο ὥρας περιπάτου καθ' ἡμέραν, καὶ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος... —μίαν φαιδρὸν ἐπιστολήν ἐξ Ἀθηναίων! Ὁραία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐτακτοποιήσας τὴν ὑγιεινὴν σου διαίταν, καὶ θά εἶχα μάρτυρ ἀληθῶς τὴν καρδίαν, ἂν ἐγὼ μόνον, ἐκ κακῆς μου θελήσεως, ἐτάκπτον τὴν συνταγὴν σου. Πλὴν φίλη μου, ... —ἀλλ' ἔστω· οὐδὲ δικαιολογοῦμαι κἀν, διότι συλλογίζομαι τὰ πορφυρὰ σου εὐώδη χαμαικέρασα, καὶ τὴν ἐνδεχομένην κακὴν τῶν χώνευσιν. Τοῦτο μόνον συλλογίσου· ὅτι, ἂν ἐξάρνα καμμίαν ἐβδομάδα δὲν λάθῃς ἐπιστολήν μου, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσῃς εἰς κακὴν μου θέλησιν, μήτε εἰς ἀμέλειαν, μήτε εἰς ἀκηρίαν· ἀλλὰ μόνον καὶ ἀπλούστατα εἰς ἐξάντλησιν ἢ προσωρινὴν τουλάχιστον ἐλλείψιν τῶν συστατικῶν τοῦ γαστροποῦ ἀερίου, ὅπερ ἐπιθυμοῦμεν καὶ καλὰ νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν ῥίνα σου τὰ γράμματά μου. Oὐ le peuple n'a rien le roi perd ses droits, λέγουσιν οἱ γάλλοι, σὺ δὲ βεβαίως δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ δεσπόσῃς τῶν ἀδυνάτων, οὔτε θά ὀργισθῇς διότι δὲν σοῦ δίδεται τὸ μὴ ὑπάρχον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὀργισθῇς, ὁ ἀκούσῃς τὸ «οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος», καὶ θά ἡσυχάσῃς.

Αὐτὴν εὐτυχῶς τὴν ἐβδομάδα ἔχω κατὶ νὰ σοῦ διηγηθῶ, καὶ χαίρω ὅτι ἡ ὑγεία σου εἶνε ἀκόμη ἐξησφαλισμένη διὰ μίαν ἐβδομάδα.

Τὴν παρελθούσαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν προπαρελθούσαν, τρίτην κατέβην μὲ τὸν I... εἰς τὸ Φάληρον. Μὴ μὲ μαλώσῃς, ὅτι καταβαίνω συχνὰ εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ὑποθέσῃς ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Τὸ ἐσπέρας δὲν ἔχομεν τί ἄλλο νὰ κάμωμεν, ὅσοι δὲν θέλομεν νὰ μείνωμεν εἰς τὸ Σολωνεῖον καθήμενοι ἢ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος περιπατοῦντες, παρὰ νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ νὰ μείνωμεν ἱαυμάζοντες τὴν σελήνην εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ πρῶτον, ὅχι μόνον διότι εἶνε δραστερότερον ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε μακρότερον ἀπὸ τὰ περιπαθῆ ἄσματα τῶν γερμανίδων. Κατέβην λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, ἐγευματίσκα ἐκεῖ, καὶ ἅμα ἔδυσε ὁ ἥλιος ἐστράφη μὲ τὸν σύντροφόν μου πρὸς τὴν Μουνυχίαν, διὰ νὰ δικαιοδῶσω θεωροῦσα τὰ πυροτεχνήματα ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ κἀσι πρὸ τῶν βασιλικῶν οἰκημάτων ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου, ὅστις τὴν 12 ὑπερμεσοῦντος συνεπλήρου τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Οἱ βασιλεῖς, ὡς γνωρίζεις ἤδη πιθανῶς ἐκ τῶν ἐφημερίδων, κατοικοῦσι καὶ ἐρέτας θερινὰ τινὰ οἰκήματα, ἐκ τῶν ὡραίων ἐκείνων καὶ κομψῶν, ἅτινα κατεσκευάσα πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοανατολικοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας, καὶ ἀντικρὺ τῆς Φραεττύος, ὁ φιλόκαλος γερμανὸς ἀρχιτέκτων Ζίλλερ. Ἡ ἀπὸ τοῦ νέου Φαλήρου ἀγούσα ἐκεῖ ὁδὸς, ἣτις πρὸ τινῶν ἐτῶν περιερίετο εἰς ἀνώμαλον καὶ θυμαρόσπερον ἀτραπὸν, τέμνουσαν ἐλικειδῶς τὸν παρὰ τὴν παραλίαν ὑψοῦμενον λόφον, εἶνε σήμερον ὡραία ἀμαξίτος λεωφόρος περιεκάμπουσα τὸν λόφον, παρατρέχουσα τὸν αἰγιαλόν, διερχομένη κάτωθεν τοῦ ἐρχμικοῦ πύργου τοῦ πρωθυπουργοῦ ἡμῶν, καὶ καταλήγουσα διὰ κομψοτάτης καμπῆς εἰς τὴν Μουνυχίαν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὡς ἐνθυμῆσαι, οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἢ γυμνοὶ τινες μόνον βράχοι, ὅπου οὐδὲ ἀκάνθαι εὕρισκον τροφήν, παραλία κάτωθεν ἀμμώδης καὶ παντέρημος, καὶ μόλις που τὸ ἐσπέρας κἀρᾶ τινὰ μεταφέροντα εἰς τὰ γαλανὰ τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας κύματα τέκνα τινὰ τοῦ λαοῦ, ἅτινα, ἐπόμενα εἰς τὸν παντοκράτορα σιροῦν, ἐνόμιζον καὶ αὐτὰ ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑγείαν τῶν τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν. Σήμερον ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Καὶ τὸ μὲν Φάληρον μεταμορφοῦται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς χαρισπάτην θερινὴν διαμονήν, ἣς ἐπιφυλάττω τὴν περιγραφήν εἰς κανὲν ἄλλο μου γράμμα—οἰκονομοῦσα, ὡς βλέπεις, τὰ γλυκύσματά μου, ὥστε νὰ ἔχω μὲ τί νὰ τρέφω τὴν πεινώσαν ὑγείαν σου—, ὁ δὲ παρ' αὐτὸ λόφος, οὐτινος τὴν κορυφήν κατέχει δίκην σκοπιᾶς ὁ πύργος τοῦ κ. Κουμουνοδούρου, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ στολιζέται, νὰ οἰκοδομῆται, καὶ νὰ ἀποκτᾷ κατοίκους καὶ λάτρεις. Τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐκείνην ἢ ἐξ αὐτοῦ θέα ἦτο ἀληθῶς μαγευτικὴ. (Δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν σου καλλιτέρας; Αἰ!) Ἡ βραδυὰ ἦτο γαλήνη αἶα καὶ δρασερὰ, τὰ δὲ ὕδατα τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας οὐδὲ κἀν ἐσεῖοντο περίξ τῶν παντοειδῶν

πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα σταθμεύουσιν ἀπὸ τινος πρὸ τοῦ ὄρου τῆς Καλλιθέας, καὶ τῶν ὁμοίων τοῦς προτόνους ἐκόσμου ἀπὸ πρῶτης πολύχρωμοι σημαῖαι οἴσκει ἀνθόπλεκτον στέφανον. Πέραν εἰς τὸ βάθος διεγράφετο καθαρῶς ὁ φυλακτικὸς κόλπος, ὅστις πολὺ ταχέως βέβαια ὁ ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν ὀνομαστὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως, καὶ οὐτινος τὸν αἰγιαλὸν διέστιζον ἤδη πού καὶ που τ' ἀναπτόμενα φῶτα τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκιῶν καὶ καφενεῖων. Μακρότερον δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀνέδυνε ἐτι ἀπὸ τῆς ἐσπερινῆς ὁμίχλης τὸ ποικίλον πανόραμα τῶν Ἀθηῶν, οὐτινος ἐδέσποζον τ' ἀπαράμιλλα τοῦ Ηερθενῶνος ἐρείπια, χρυσοῦμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς νέας σελήνης. Πολλάκις ἐσταμάτησα καθ' ὁδόν, καὶ ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω μου ἵνα θαυμάσω τὸ ἀμίμητον ἐκείνο πανόραμα, πάντοτε δὲ, ὡς αἰεὶ ἐστάθην, ἐσυλλογίσθημι σὲ τὴν ξενιτευμένην, καὶ ἐπόθησα νὰ σ' εἶχα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλησίον μου. Μετὰ ἡμισεῖς ὥρας δρόμον ἐφθάσαμεν τέλος πάντων εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον τῆς Καλλιθέας, ὅπου πρὸ δέκα μὲν περίπου ἐτῶν ἐφύετο βικητήρις καὶ ναυνοφυῆς ἀγριαπιδέα, σήμερον δὲ ὑπάρχουν δένδρα σκιερὰ, καὶ καθίσματα ἀναπαυτικὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ παίγνια γυμναστικά, ὡς ἐκεῖνα ἅτινα ὁ ἀπαντήσης μετὰ τινος ἐβδομάδας εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος, καὶ κόσμος τέλος πάντων, κόσμος, καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ πίνων τὸν ζῦθόν του ἐν εὐαρέστῳ λήθῃ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τοῦ ὡραίου τούτου λόφου κατοικεῖ ἀπὸ τριῶν ἤδη περίπου ἐβδομάδων ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ βασιλεὺς, ἀληθῆς ναυτικὴ φύσις, ὡς γνωρίζεις, ἀγαπᾷ, λέγουσι, πολὺ τὸ μέρος τοῦτο ὅπερ ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν τὸ *trait d'union* μεταξὺ Φαλήρου καὶ Πειραιῶς, καὶ τὸ πλεῖστον σχεδὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐσπέρας διατρίβει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅτε μὲν κολυμβῶν, ὅτε δὲ ἀλιεύων, ἄλλοτε κωπηλατῶν, καὶ ἄλλοτε ἐπισκεπτόμενος καὶ ἐξετάζων ὡς ἐμπειροπράγμων τὰ πρὸ τῆς Καλλιθέας ὁμοῦντα πολεμικὰ πλοῖα, ἑλληνικὰ ἢ ξένα. Μεταξὺ τούτων εὕρισκετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ἡ ὡραία ῥωσικὴ θαλαμηγὸς «Μέγας Κωνσταντίνος», ἐκείνη ἀκριβῶς, ἣτις μετήγαγε πρὸ μικροῦ τὴν βασιλισσαν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Κριμαίας, καὶ ἣτις, ὡς ἐλέγετο, ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ μετὰ τινος ἡμέρας, εἰς Νεάπολιν, ἵνα παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Βάρναν τὸν πρίγκηπα Βάτσεμπεργ.

Δύσκολον ἦτο νὰ σταθῇ τις ἐπὶ τοῦ λόφου τὴν ἐσπέραν τῆς προπαρελήουσας Τρίτης* τοσοῦτος ἦτο ὁ κόσμος τῶν περιεργῶν. Εἰσῆλθον μὲν λοιπὸν, χάριν πλειοτέρας ἀνέσεως, εἰς μικρὰν ἀλιευτικὴν λέμβον, καὶ κωπηλατήσαντες μέχρι τοῦ στομίου τῆς Μουνυχίας, ἐστάθην ἐκεῖ, ἵνα ἀπολαύσωμεν τὸ θέαμα τῶν πυροτεχνημάτων, ἅτινα εἶχον κατασκευασθῆ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς δημαρχίας Πειραιῶς, καὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, διὰ τοῦ ὁ-

ποίου ὁ κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὰ περίξ. Ἡκούομεν δὲ τοιοῦτοτρόπως μακρόθεν καὶ πολὺ εὐαρεστότερον τὰς μουσικὰς τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ Φιλαρμονικοῦ θιάσου Πειραιῶς, αἵτινες συνηλλάσσοντο μουσουροῦσαι καθ' ὅλον τῆς φωταψίας τὸν χρόνον. Τὰ πυροτεχνήματα δὲν σοῦ τὰ περιγράψω, διότι ἦσαν μὲν ὡραῖα, ἀλλ' οὐδὲν εἶχον τὸ καινοφανές. Καὶ εἶδες καὶ εἶδομεν πολλάκις εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὸ Φάληρον τοὺς τυπικούς μύλους καὶ τὰς τυπικωτέρας *μάκετας*. Τὸ ἡλεκτρικὸν ὅμως φῶς, οὐτινος ἡ ἐστία εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως κτήμα τοῦ κ. Μελετοπούλου, καὶ ἀπετελεῖτο, ὡς μοὶ εἶπον, ἐκ μεγάλου παραβολοειδοῦς ἐπαγύρου κατόπτρου, παρήγαγε μαγευτικὴν ἀληθῶς ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περιεστώτας, ὧν πολλοὶ τὸ ἔβλεπον βεβαίως πρῶτην τότε φοράν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατόρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν μεγαλόφωνον τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἐκδήλων. Ἰπὸ τὴν λευκὴν καὶ ἀπλετοὺν λάμπην του, ἣτις ἐπλημύρησε διὰ μιᾶς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἡρέμων ὑδάτων, διέκρινα ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς μικρᾶς λέμβου τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλισσαν, ἐπὶ ἄλλης δὲ τοὺς βασιλόπαιδας ἐκδηλοῦντας ἐν παιδικῇ φαιδρότητι τὴν χαράν των.

Εἶδομεν ἄλλοτε μαζύ, ἀνένθυμῆσαι, τοὺς πίδακας τῶν Βερσαλλίων φωτιζομένους δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός, τοὺς κήπους τοῦ Schönbrun τῆς Βιέννης καταφώτους ἐπίσης δι' ἡλεκτρικῆς ἀκτίνος, τοξευομένης ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῶν ἀνακτόρων, καὶ πέρουσι μόλις τὴν Avenue de l'Opera τῶν Παρισίων ἡλεκτρόφωτον. Τί νὰ σὲ εἰπῶ, ὅμως; Τὰ κύματα τῆς Μουνυχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐκείνην μαρμαρυγὴν εἶχον ἄλλην τινὰ μαγεῖαν. Μὴ νομίζεις δέ, ὅτι σοῦ λέγω καὶ τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας σου. Ὁχι! εἶνε ἀληθῆς μου ἐντύπωσις!

ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

192.

* Ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἐγκατέλιπον αἰ κακίαι, κολλακεύει ἐαυτὸν, νομίζων ὅτι αὐτὸς ἐγκατέλιπον αὐτάς.

193.

Καθὼς τὰ ἀρρωστήματα τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τὰ ἀρρωστήματα τῆς ψυχῆς, ὑπάκεινται εἰς ὑποτροπὰς* ὅ,τι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει ὡς θεραπείαν, ὡσεπιτοπολὺ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀνάπαυλά τις ἢ μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας.

194.

Τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς ἀνάλογα εἶναι πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σώματος. Ὅσπν δὲ καὶ ἂν καταβάλλῃ τις ἐπιμελείαν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν,

αὶ οὐλαὶ μένουσι πάντοτε καταφανεῖς, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν κινδυνεύουσι νὰ ἀνοιξῶσιν αἰ πληγαὶ ἐκ νέου.

195.

Πολλάκις δὲν ἐπικρατεῖ ἐν ἡμῖν κακία τις, διότι πολλαὶ κατακυριεύουσιν ἡμῶν.

196.

Εὐκόλως παραδίδωμεν εἰς λήθην τὰ ἴδια ἡμῶν σφάλματα, ὅταν εἰς μόνους ἡμᾶς ἦναι γνωστά.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τεσσαρῶν εἰδῶν ὑπερφάνεια ὑπάρχουτιν, ἔλεγέ ποτε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του ἱεροκλήρῦς τις* ἢ τοῦ πνεύματος, ἢ τῆς καλλονῆς, ἢ τῶν χρημάτων καὶ ἢ τοῦ γένους. Μόνον περὶ τῶν τριῶν πρώτων θὰ σᾶς λαλήσω, καθότι περὶ τῆς τελευταίας, νομίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀκροατῶν μου δικαιοῦται νὰ ἔχη τοιαύτην ὑπερφάνειαν.

**

* Ὁ Βάρτε, δραματικὸς ποιητής, προσῆλθεν εἰς τὸν θνήσκοντα φίλον αὐτοῦ Κολαρδῶ, ὅπως τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐπιγραφόμενον «ἡ περιφιλαντία», μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ φίλου. «Πρόσθετες, εἶπεν ὁ Κολαρδῶ, μίαν ἐτι σκηνήν, καθ' ἣν συγγραφεὺς ἐν ἀκμῇ ὑγείας ἐρχεται εἰς βαρῆως πάσχοντα φίλον του νὰ τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐκ πέντε πράξεων συγκείμενον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Εἰς τὰς τεταραγμένας φαντασίας αἰ εἰλικρινέσταται ἀποφάσεις τῆς χθὲς εὐκόλως προξενούσιν ἀηδίαν τὴν ἐπαύριον.

* Τὰ ἀληθῆ πάθη ἔχουσι πάντοτε τὴν νικῶσαν ψῆφον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

vv Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκουμεν ἵπποδρομίας, κυνοδρομίας, ζῶα τέλος πάντων τρέχοντα ἐνώπιον πλήθους συνηγμένων θεατῶν καὶ συντελοῦντα εἰς δικασκέδασιν καὶ τέρψιν αὐτῶν* ἀλλ' ἤδη μανθάνομεν ἐκ τινος ἐπιστολῆς ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Σταυροῦ ὅτι καὶ γυναικῶν δρόμοι τελοῦνται ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα ὅπως οὐν περιεργα.

«... Οἷαν δῆποτε ἐφημερίδα τῆς Νέας ὸρκικῆς ἀνοίξῃ τις, θὰ ἴδῃ οὐδὲν ἄλλο ἢ δρομεῖς ἀρρενάς τε καὶ θήλειες μάλισα δὲ θηλείας. Γυνή τις καλουμένη Ἀνδερσον ἔλυσε τὸ πρόβλημα νὰ διατρέξῃ 2000 μίλια ἀγγλικά διανύουσα ἐν μίλιον κατὰ τέταρτον τῆς ὥρας. Πρὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν νεανῖς τις Οὐίλσον ὀνόματι, τρέχει σκοπὸν ἔχουσα νὰ διατρέξῃ 2700 μίλια ἐν ἰσχυρίμοις τετάρτοις τῆς ὥρας, ἑτέρα δὲ τις Μωδεσίλ δὲν ἐδίστασε νὰ διατρέξῃ τρισχίλια.

» Ὅποιον θέαμα νὰ βλέπη τις, εἰσερχόμενος εἰς τινὰ σταθμὸν, τοιαύτην τινὰ ἠθοποιὸν, διότι οὕτω νομίζομεν ὅτι δύναται τις προσφῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ δρόμου τῆς ὥρας. Ὁ σταθμὸς εἶνε ἀνοικτὸς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ ἡ εἴσοδος εἶνε οὐχὶ δωρεάν ἀλλ' ἐπὶ ὠρισμένῳ τιμῆματι, διότι πρόκειται περὶ κέρδους ἀργυροῦ. Ὁ περίβολος τοῦ σταθμοῦ εἶνε μεστὸς περιέργων καὶ μάλιστα ἀνθρώπων στοιχηματιζόντων. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ φαίνεται ἡ δύσμοιρος ἠθοποιὸς ὑποβασταζομένη δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μόλις καὶ μετὰ βίας σύρουσα τοὺς καθημαγμένους πόδας τῆς, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ὄχρον καὶ πελιδνὸν καὶ περιρρομένη τὸ πρόσωπον ὑπὸ ἰδρώτος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδὲν ἔχει ἀνθρώπινον. Δὲν βλέπεις πλέον γυναῖκα ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ σῶμα ἀνθρώπινον, ἀμορφον, ἀπολέσων πᾶσαν αὐτοῦ τὴν βούλησιν καὶ τὸν λόγον καὶ τὴν συνείδησιν ἐχυτοῦ καὶ ὅμως συρόμενον καὶ βρασνιζόμενον χάριν τῶν δολλαριῶν ἅτινα βρίπτουσιν εἰς αὐτὸ οἱ περίεργοι θεαταί. Οἱ πόδες αὐτοῦ κινουῦνται ὡς μοχλοὶ ἀτμομηχανῆς ἀποσθεσεῖσθαι, καὶ οἱ θεαταὶ ἐπευφημοῦσι τὸ ὡς ὑπὸ γαλθβανισμοῦ κινούμενον ἐκεῖνο πτόμα, περιέρχως καὶ ἀπλήστως ὑπολογίζοντες τὴν ὁδὸν ἢν διήνυσσε. Εἶνε φρικῶδες τὸ θέαμα καὶ ἀπάνθρωπον. Ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον τῶν ζῶων προστατρίξ ἐταιρίας ἔχομεν.»

Κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον γενήσεται ἐν Φλωρεντία καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἐν τῷ μεγάρῳ Πίττι. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ θὰ ἐκτεθῶσι πάντες οἱ ἐν Τοσκάνῃ εὕρισκόμενοι καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος), ἥτοι εἰκόνες, ἀγάλματα, νομίσματα, δακτυλιδίθιοι, μωσαϊκά, βιβλία, δαντέλλαι, ὑάλινα σκεύη, ἐργαλεῖα κλπ. Τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς διαφόροις μεγάροις τοιχογραφημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἔργων τῶν μὴ δυναμένων νὰ μετακομισθῶσι θὰ ληφθῶσιν ἀντίγραφα. Καὶ ἐν Δρέσδῃ προπαρασκευάζεται ἤδη ἐκθεσις πάντων τῶν ἔργων τοῦ Ῥαφαήλου. Τῶν ἐν ἄλλαις πόλεσι εὕρισκόμενων ἔργων τοῦ περικλεοῦς καλλιτέχου θὰ ἐκτεθῶσι φωτογραφίαι ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν.

Γνωστὴ εἶνε ἡ παροιμιώδης κομπορημοσύνη τῶν κατοίκων τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας Γασκωνίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα γασκῶτος κατήνησεν ἐπίθετον δελοῦν τὸν κομπορημόνα καὶ φλύαρον ἄνθρωπον. Μεταξὺ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευμένων περὶ αὐτῶν ἀνεκδότων ἐκλέγομεν τὸ κατωτέρω.

Δύο τινες γασκῶνοι εἶχον ἀποστείλει ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν Παρισίων Παγκοσμίῳ ἐκθέσει χρηματοκιβώτια σιδηρὰ ἰδίας κατασκευῆς.

«ὦ, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἀνταγωνισμόν. Ἀκούσατε τί παίρμα ἔκαμα. Ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἐκλείσα ἓνα πετει-

νὸν καὶ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας. Ἄφ' οὗ ἔγενετο κατακόκκινον τὸ ἀνοίγω καὶ τί βλέπουν οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν ζωντανὸν καὶ ψάλλοντα.

» Ἄν' ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος μειδιῶν. Ἐκλείσα πετεινὸν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἄφ' οὗ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας καὶ ἤρχιζε τὸ μέταλλον νὰ ἀναλύεται, τὸ ἀποσύρω παρευθὺς, τὸ ἀνοίγω καὶ τί νομίζετε εἶδον ἢ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν νεκρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τῶ ψυχος!»

Ὡς γνωστὸν αἱ ἑδοὶ τοῦ Λονδίνου πᾶσαι πλὴν πέντε ἢ ἕξ εἶνε κατὰ πάντα ὅμοιαι ὡς ἐάν ἐχούησαν ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ, ὥστε ὁ νέκλυς καὶ ἄγνωστος τὴν ἀγγλικὴν, μετὰ πολλῆς δυσκολίας δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ κατοικεῖ. Ἡμέραν τινὰ ἠθοποιὸς τις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιεξόδου τούτου λαθουρίθου καὶ μὴ κατορθῶν νὰ ἀνεύρῃ τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης, ἀπελπισθεὶς κατέφυγεν ἐν τινὶ ζαχαροπλαστείῳ ἵνα εἴπῃ τὸν πόνον του καὶ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἀγγλος ζαχαροπλάστης ἐγίνωσκε τὸσα γαλλικὰ, ὅσα ἀγγλικὰ ἐγίνωσκεν ὁ γάλλος ἠθοποιός. Μάτριν οὗτος προσπάθησε διὰ νευμάτων νὰ τῷ εἴπῃ τί ἤθελε. Ὁ ἀγγλος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῶν μιμικῶν σχημάτων τοῦ γάλλου. Τέλος ὁ γάλλος ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ σχεδιάζει τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύο μόλις βήματα ἀπέειχεν ἡ κατοικία του. Ἄμα ἰδὼν ὁ ζαχαροπλάστης τὸ σχέδιον ἐποίησε νεῦμα ὅτι ἐνόησε τὸ ζητούμενον καὶ ἀνεφώνησεν: Oh! very well! Παραχρῆμα δὲ εἰσελθὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξῆλθε μετ' οὐ πολὺ κομίζων ἐν θριάμβῳ ἐπὶ δίσκου παυμέγισον θολοσειδὲς γλύκισμα, τὸ καλούμενον gâteau de Savoie. Εὐνόητος ἡ ἀμυχανία ἀμφοτέρων καὶ ἀδημονία τοῦ γάλλου.

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1875 ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 74,567 ἔπποι καὶ 25,609 πᾶλοι.

Εἰς ἈΝΑΓΚΑΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ πετρελαίου εἶνε α' μὲν χρῶμα λευκὸν ἢ ὀλίγον τι ἀποκλίνον πρὸς τὸ ὑποκίτρινον καὶ γαλανόν· ὥστε τὸ καθαρὸν κίτρινον πετρελαῖον ἢ εἶνε ἀκάθαρτον ἢ νενοθευμένον διὰ πετρελαίου κακῆς ποιότητος· β' δὲ ὁσμὴ ἑλαφρὰ καὶ οὐχὶ δυσάρεστος· γ' δὲ ἐάν ἀναμιχθῇ μετὰ ἰσοῦ ὀξυγῶς θεϊκοῦ ὀξέος ἔχοντος πυκνότητα 1, 53 δὲν μεταβάλλει χρῶμα τουτέστι τὸ χρῶμά του δὲν γίνεται βαθύτερον ἀλλὰ μᾶλλον ἀνοικτότερον. Λοιπὸν, πετρελαῖον μὴ πληροῦν τοὺς τρεῖς ἀνωτέρω ὄρους, καὶ μὴ καίον ὡς πρέπει, ὀφείλει νὰ θεωρῆται ὡς ἀκάθαρτον καὶ μάλιστα κινδυνώδες.